

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาด้านควัครังนี้ ผู้วิจัยจะเสนอตามลำดับที่หัวข้อต่อไปนี้

1. เอกสารเกี่ยวกับความรู้ที่นำไปเรื่องการสอนการอ่านออกเสียงคำไทย
2. เอกสารเกี่ยวกับความรู้ที่นำไปเรื่องความคงทนในการจำ
3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 3.1 งานวิจัยในต่างประเทศ
 - 3.2 งานวิจัยในประเทศไทย

ตั้งรายละเอียด ต่อไปนี้

เอกสารเกี่ยวกับความรู้ที่นำไปเรื่องการสอนการอ่านออกเสียงคำไทย

1. ความหมายของการอ่านออกเสียง ความหมายของการอ่านออกเสียงคำไทย

- 1.1 ความหมายของการอ่านออกเสียง

เกี่ยวกับความหมายของการอ่านออกเสียง ท่านผู้รู้ได้ให้نيยามความหมายไว้

หลายอย่าง เช่น

การอ่านออกเสียง สมจิตต์ ธนาคุณ อ้างถึง แฮรีส (Haris) ให้尼ยามว่า
หมายถึง การลือสารอย่างหนึ่ง ซึ่งต้องอาศัยทักษะภาษาพื้นฐาน คือ การฟังและการพูด เป็นการแสดง

ออกโดยการกระทำ มีความหมายแผนการเขียนหรือการพิมพ์ เป็นตัวอักษร¹

การอ่านออกเสียง เป็นพฤติกรรมทางสัญชาติและกระบวนการความคิด มีองค์ประกอบที่สำคัญ คือ การอุกเสียงเมื่อเห็นคำและความเข้าใจในการอ่าน²

การอ่านออกเสียง หมายถึง การแปลตัวหนังสือ (สัญลักษณ์) ออกมาเป็นคำพูด (เสียง) และมีความหมายที่ใช้สื่อความคิดระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่านออกเสียง³

การอ่านออกเสียง คือ การอ่านเพื่อให้ผู้อื่นได้ยิน โดยใช้สัญญาจับจ้องตัวอักษรและเครื่องหมายต่าง ๆ ที่เขียนไว้แล้ว สมองจะประมวลให้เป็นถ้อยคำ จากนั้นจึงเปล่งเสียงออกมาก⁴

การอ่านออกเสียง คือ การอ่านตามตัวหนังสือ เพื่อให้ผู้อื่นฟัง ผู้อ่านจะต้องอ่านได้ชัดเจน ถูกต้องตามหลักภาษาและความนิยม⁵

การอ่านออกเสียง เป็นกระบวนการต่อเนื่องระหว่างสัญชาติ สมอง และการบล่งเสียงออกทางช่องปาก นั่นคือ สัญชาติจะต้องจับจ้องตัวอักษรและเครื่องหมายต่าง ๆ ที่

¹ สมจิตต์ ธนาคุณ ศึกษาความก้าวหน้าในการอ่านออกเสียงการผันวรรณยุกต์หลังการสอนชื่อมเสวิมโดยใช้แบบฝึก ของนักศึกษาที่มุ่งดูภาษาเขมร ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จังหวัดสุรินทร์ หน้า 12

² Rounch, M. L. Dallnan. The Teaching of Reading, p. 18

³ บันเสือ พฤกษะวัน อุปกรณ์การสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา แนวบูรณาการของ การสอน หน้า 80

⁴ สมจิตต์ ธนาคุณ อ.ด. หน้า 13

⁵ วาสนา เกตุภาค การอ่าน หน้า 1

แล้ว สมองจะต้องประมวลให้เป็นถ้อยคำ จากนั้นจึงเปล่งเสียงออกมารอ่ำว่าเร็จรูป¹

การอ่านออกเสียง เป็นการถ่ายทอดตัวอักษรออกมานเป็นความคิดแล้วถ่ายทอดความคิดออกมามิใช่เสียงอีครึ่งหนึ่ง²

ส่วน ผู้นานุกรมลับราชบัณฑิตยสถาน จัดคำ "การอ่านออกเสียง" ไว้ที่คำว่า "อ่าน" เป็นคำกริยา มีความหมายว่า "ว่าตามตัวหนังสือ ออกรอสื่อตามตัวหนังสือ ดูหรือเข้าใจความจากตัวหนังสือ สังเกตหรือพิจารณาเพื่อให้เข้าใจ คิด นับ (ไทยเดิม)"³

จากนี้หมายความหมายของการอ่านออกเสียงที่กล่าวมาข้างต้น носสรูปได้ว่า การอ่านออกเสียง หมายถึง การถ่ายทอดตัวอักษรหรือลัญลักษณ์ที่เห็นเป็นความคิด จากนั้นจึงถ่ายทอดความคิดโดยการเปล่งเสียงออกมาน เป็นสื่อความหมายให้ผู้รับสารได้เข้าใจเรื่องราวเกี่ยวกับคำ หรือชื่อความที่ผู้อ่านได้อ่านออกไป

1.2 ความหมายของการอ่านออกเสียงคำไทย

ในการตรวจสอบเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาด้านครัว ผู้วิจัยได้พยายามดันหนานីยามที่กำหนด ความหมายของการอ่านออกเสียงคำไทยไว้โดยเฉพาะ ปรากฏว่าข้างต้นไม่นับ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้กำหนดนิยามความหมายการอ่านออกเสียงคำไทย สำหรับใช้ในงานวิจัยครั้งนี้นั้น โดยอาศัยนิยามจากความหมายของ การอ่านออกเสียง ตามที่ท่านผู้รู้ดัง ๆ ได้กล่าวไว้ มาเป็นแนวทางในการให้นิยม ดังนี้

การอ่านออกเสียงคำไทย หมายถึง การถ่ายทอดตัวอักษรคำต่าง ๆ ที่เห็นเป็นความคิดแล้วสมองจะประมวลเป็นถ้อยคำลำดับพยางค์ที่จะออกเสียงตามอักษรร่วมกัน ตามความนิยมจากนั้นจึงเปล่งเสียงออกมาน เพื่อให้ผู้อื่นได้รับรู้หรือเข้าใจ

¹ โกชัย สาริกบุตร การสร้างความสามารถในการอ่าน หน้า 38

² สนิท ตั้งทวี อ่านไทย หน้า 35

³ ผู้นานุกรมลับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 หน้า 900

2. ความสำคัญของการอ่านออกเสียงคำไทย

2.1 ความสำคัญของการอ่าน

ลุธุม เฉลยทรัพย์ ได้สรุปความสำคัญของการอ่าน ไว้ดังนี้¹

2.1.1 ด้านการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม การอ่านจะช่วยให้ประชาชนเปลี่ยนแปลงไปทันกับความเจริญก้าวหน้าของวิชาการในทุก ๆ สาขา ดังนั้นการอ่านจึงเป็นสิ่งจำเป็น เพราะเป็นสิ่งที่ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ ในขณะที่สังคมปัจจุบันเปลี่ยนแปลงก้าวหน้าอย่างตัวในทุกทาง โดยเฉพาะในด้านวิชาการ บุคคลจึงจำเป็นต้องปรับปรุงตนเอง ให้ทันกับความเปลี่ยนแปลง และสิ่งแวดล้อมอย่างถูกต้อง เพื่อจะได้มีความสามารถช่วยตนเอง และช่วยผู้อื่นให้อยู่ในสถานะที่น่าประทับใจ

2.1.2 ด้านความเป็นชาติที่มีอิทธิพล ถ้าประชาชนของประเทศไทยได้มีเปอร์เซ็นต์ของการอ่านออกเสียงได้สูง ก็แสดงว่าประเทศไทยนี้เป็นชาติที่มีอิทธิพลสูง ในขณะเดียวกัน ถ้าผลเมืองของประเทศไทยได้มีความสามารถในการอ่านหนังสือมากด้วยแล้ว ก็เป็นอันตัดสินได้ทันทีว่า ผลเมืองของประเทศไทยนี้เป็นผู้ที่มีศักดิ์สิทธิ์และวัฒนธรรมสูงด้วย

2.1.3 ด้านการดำรงชีวิต การอ่านจะช่วยได้เป็นอย่างดี เมื่อการอ่านเป็นการสร้างประสบการณ์ใหม่ๆ คณเรารามารถแก้ปัญหาได้ด้วยการอ่าน กับทั้งยังเป็นการเตรียมตัวเพื่ออาชีวศึกษา นอกจากนี้การอ่านยังลุ่งเหลิ่อมให้คณเกิดความเข้าใจ และมีความชำนาญ ในอาชีวประภาคต่าง ๆ มากขึ้น

2.2 ความสำคัญของการอ่านออกเสียง

สมจิตต์ ธนาคุณ ได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านออกเสียง ไว้ในความต่อหน้า ว่า

¹ ลุธุม เฉลยทรัพย์ การลุ่งเหลิ่อมการอ่าน พ. 14-15

การอ่านออกเสียง มีบทบาทสำคัญในการหล่อหลอมบุคลิกภาพของนักเรียน ความล้มเหลวในการอ่าน ไม่ว่าจะเป็นการอ่านไม่ถูกต้อง หรือการอ่านออกเสียงไม่ชัดเจน เหล่านี้เป็นสาเหตุที่มีผลกระทบกระเทือนถึงพัฒนาการทางด้านอารมณ์และบุคลิกภาพ เพราะจะทำให้นักเรียนมีปมด้อยและกลัวเป็นนักเรียนที่ไม่ปัญหาในห้องเรียน ก่อให้เกิดผลเสียหายหลายอย่างติดตามมา เป็นดังนี้ว่า นักเรียนไม่สนใจในการเรียน หนีเรียน ไม่กล้าอ่านออกเสียง นักเรียนจะมีคิดถึงกับบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน¹

จากคำกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า การอ่านออกเสียงมีความสำคัญ และมีผลต่อการเรียนของนักเรียนมาก ถ้านักเรียนคนใดอ่านออกเสียงไม่ถูกต้อง ไม่ชัดเจน จะมีผลกระทบอาจทำให้เป็นเด็กที่ไม่ปัญหาได้ ตั้งนี้จึงจำเป็นที่ครูผู้สอนจะต้องหาวิธีการช่วยเหลือในการฝึกการอ่านออกเสียงแก่นักเรียน เพื่อบริโภคภาษาไทยดังกล่าวเกิดขึ้นในชั้นเรียน

2.3 ความสำคัญของการอ่านออกเสียงคำ ภาษา

การอ่านออกเสียงคำ ภาษา เป็นการอ่านเพื่อการสื่อสาร ผู้อ่าน จะต้องอ่านออกเสียงคำต่าง ๆ ให้ชัดเจนถูกต้องตามอักษรร่วม ตามความนิยม ถ้าหากอ่านผิด อาจก่อให้เกิดปัญหาในการสื่อสารได้ กล่าวดือ ทำให้ผู้รับสารไม่รู้เรื่องหรือ จับความได้ไม่ชัดเจน นอกจากนี้ยังอาจก่อให้เกิดผลเสียอื่น ๆ อีกมากมาย เช่น ทำให้ผู้อ่านเสียบุคลิก ดูเป็นคนไม่ทันสมัย หรืออาจทำให้ผู้รับสารเกิดความรู้สึกต่อผู้อ่านไปในทางลบ ฯลฯ

¹ สมจิตต์ ธนาคุณ ศึกษาความก้าวหน้าในการอ่านออกเสียงการผันวรรณยุกต์ หลังการสอนช่องเสียง โดยใช้แบบฝึก ของนักเรียนที่พูดภาษาเขมร ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จังหวัดสุรินทร์ หน้า 13

3. จุดมุ่งหมายในการสอนการอ่านออกเสียงคำไทย

กิติยาติ บุญชื่อ ได้แนะนำเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายในการสอนเรื่องการอ่านว่า ครูผู้สอนควรคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้ คือ

1. อ่านให้ออก เป็นการอ่านฟื้นฐาน คือ สังเกตหลักในการสะกด และรู้วิธีการอ่านออกเสียง

2. อ่านให้เกิดประโยชน์ โดยอาจจะอ่านเข้าใจ อ่านเรื่องนำรู้ หรือซื้อความอื่น ๆ อย่างถูกต้องชัดเจน ให้เพื่อน ๆ ในชั้นฟัง

3. อ่านเพื่อหยอดใจ หรือเพื่อความบันเทิงใจ เช่น การอ่านหนังสือนิทานสำหรับเด็ก

4. อ่านเพื่อซ้อมเรียน เมื่อครูทราบจุดบกพร่องในการอ่านของเด็กแต่ละคน ก็อาจช่วยโดยการหาแบบฝึกต่าง ๆ มาช่วยซ้อมจุดอ่อนนี้ ในขณะเดียวกันผู้ที่พัฒนาการลุյดแล้ว ก็สนับสนุนแนะนำเพิ่มพูนลงมารถกານการอ่านของเข้าให้สูงขึ้น¹

ประภาศรี สีหคำไฟ ได้แนะนำเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายในการสอนอ่านออกเสียง ว่า “ครูควรกำหนดจุดมุ่งหมาย ในการสอนอ่านออกเสียง เพื่อให้มีทักษะในการอ่านอย่างคล่องแคล่ว ชัดเจนและถูกวาระดอน และมุ่งการอ่านออกเสียงเป็นสำคัญ การจับใจความหรือจำเรื่องราวนี้มาก หรือไม่อยากเป็นเสียงรองลงมา”²

วีณา วีสพेण ได้เสนอแนะว่า “ในการสอนอ่านออกเสียง ครูผู้สอนควรคำนึงถึง เรื่องต่อไปนี้ คือ ”ในการอ่านออกเสียง น้ำเสียงต้องชัดเจน นุ่มนวลชวนฟัง ไม่ค่อยเกินไปหรือตั้งจนเกินไป ต้องมีจังหวะในการอ่านดี อ่านถูกต้องวาระดอน ระดับเสียงสูงต่ำเหมาะสมกับข้อความที่อ่าน”³

¹ กิติยาติ บุญชื่อ “กลุ่มทักษะ: ภาษาไทย” ใน หลักสูตรประถมศึกษา 2521 ทฤษฎีและแนวปฏิบัติ หน้า 92-93

² ประภาศรี สีหคำไฟ วิธีสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา หน้า 325

³ วีนา วีสพेण การสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา หน้า 153

วิมลศิริ ร่วมสุข กล่าวว่า ในการสอนการอ่านออกเสียงนั้น ครูผู้สอนควรเน้น เผื่อง
ในสิ่งต่อไปนี้ คือ¹

1. น้ำเสียงชัดเจน นุ่มนวลชวนฟัง ไม่ค่อยหรือดังจนเกินไป
2. จังหวะในการอ่านเดีย อ่านถูกต้องวรรคตอน ระดับเสียงสูงต่ำเหมาะสมกับ
ข้อความที่อ่าน เน้นคำและใจความสำคัญต้อง ไม่อ่านตก เกิน หรือตื้น
3. สำเนียงในการอ่านเดีย ไม่เพี้ยน หรือเสียงหลง
4. การอ่านต้องถูกต้องตามอักษรวิธีและความนิยม ออกรสเสียง ร ล ควบกล้ำ
ชัดเจน การอ่านคำສมาล สนธิ คำย่อต่าง ๆ ได้ถูกต้อง
5. ท่วงทีท่าทางในการอ่านเดีย เช่น ท่าฟัง การรับหนังสือ การพลิกหน้าหนังสือ
การกดจุดสายตาควรเป็นไปอย่างเหมาะสม
6. อ่านออกเสียงเหมือนเสียงพูด อ่านแล้วให้อารมณ์และความรู้สึกลงไปด้วย
ทำให้ผู้ฟังรู้สึกเร้าใจเกิดอารมณ์คล้อยตามไปด้วย

ส่วน สนธิ ตั้งทวี กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของ การฝึกการอ่านออกเสียงสรุปได้ ดังนี้²

1. อ่านให้ฟัง กล่าวคือ เวลาอ่านต้องรู้จักใช้น้ำเสียง หอดังจังหวะ และใช้
กิริยาการสอดคล้อง กลมกลืนกับความรู้สึกอารมณ์ในบทอ่าน
 2. อ่านให้ถูกต้อง กล่าวคือ อ่านถูกต้องตามอักษรวิธีของไทย ถูกต้องตาม
อักษรวิธีของภาษาที่นำมาใช้ และถูกต้องตามความนิยม
- จากคำแนะนำที่กล่าวมาทั้งหมด พอจะสรุปได้ว่า ในการสอนอ่านออกเสียง
คำไทย จุดมุ่งหมายที่สำคัญ คือ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถอ่านออกเสียงคำต่าง ๆ ได้ชัดเจน ถูกต้อง
ตามอักษรวิธีและถูกต้องตามความนิยม น้ำเสียงและจังหวะในการอ่านนุ่มนวลชวนฟัง

¹ วิมลศิริ ร่วมสุข การสอนภาษาไทย หน้า 93

² สนธิ ตั้งทวี อ่านไทย หน้า 36-39

4. ข้อควรคำนึง เกี่ยวกับความพร้อมทางการอ่านของผู้เรียน

พิกุล ประเสริฐศรี¹ ได้อธิบายเกี่ยวกับเรื่องความพร้อมทางการอ่านของผู้เรียน สรุปได้ ดังนี้¹

ความพร้อมทางการอ่าน หมายถึง ขั้นตอนเท่า ๆ ไปของผู้คนในการทางวุฒิภาวะและขั้นของการฝึก (การเตรียม) เพื่อจะทำให้ผู้เรียนสามารถอ่านได้โดยง่ายและคล่องแคล่วเมื่อได้รับการสอนที่ดีในสภาพท้อง เรียนปกติ

องค์ประกอบของความพร้อมทางการอ่าน แบ่งได้ ดังนี้

1. สติปัญญา

เนื่องจากการอ่านเป็นกระบวนการที่ค่อนข้างซับซ้อนทางสมอง เป็นกระบวนการคิด ซึ่งเกี่ยวโยงลัมพันธ์กับด้านความจำ และระยะเวลาของความสนใจ จากรายงานผลวิจัยและการศึกษาด้านความสามารถทางลิติปัญญาของเด็กเริ่มเรียนอ่าน ในช่วงต้น ๆ ของปี 1930 ชี้ให้เห็นว่าอายุสมอง 6 ปี 6 เดือน เป็นอายุสมองที่จะทำให้การเริ่มเรียนอ่านประสบผลสำเร็จ แต่จากการศึกษาต้นคว่านาในตอนหลัง ๆ ได้ชี้ให้เห็นว่า ความจำเป็นทางอายุสมองนี้จะแตกต่างกันไป ห้ามน้อยอยู่กับองค์ประกอบอื่น ๆ อีก เช่น สื่อวัสดุอุปกรณ์ วิธีสอน ขนาดของชั้นเรียน ทักษะของครู และบุคลากรอื่น ๆ ที่สามารถให้คำแนะนำทางการอ่าน ฉะนั้นครูผู้สอนเจังควรคำนึงถึงเรื่องนี้ให้มาก เพราะอายุสมองกับความยากหรือความง่ายที่จะเรียนของผู้เรียน มีส่วนสำคัญมาก กับผลลัพธ์ที่ได้

2. วุฒิภาวะทางอารมณ์และสังคม

ภูมิหลังของครอบครัว มีอิทธิพลในเรื่องความพร้อมทางการอ่านของผู้เรียน มากเด็กที่รู้ว่าตนเอง เป็นที่รัก เป็นบุคคลที่สำคัญของครอบครัว มีพ่อแม่ปกครองอย่างมีระเบียบวินัย

¹พิกุล ประเสริฐศรี “ความพร้อมในการอ่าน” ใน “การอบรมเพื่อส่งเสริมนิสัยรัก การอ่าน” หน้า 188-202

ที่ไม่แน่น เด็กเหล่านี้มักจะรู้สึกมึนคง ปลดปล่อย อันเป็นผลเชื่อมโยงต่อความสำเร็จทางการเรียน ตรงข้ามกับเด็กที่ถูกด่าว่ากล้าว ถูกเยาะเย้ยถูกถกเถียงอยู่ตลอดเวลา จะรู้สึกว่าตนไม่เป็นที่รักใคร่ของใคร มักจะกลัวเป็นเด็กซึ้งลัว ไม่สามารถปรับตัวในทางที่พึงประสงค์ในชีวิตที่โรงเรียนได้ถ้าเด็กมีความรู้สึกไม่มั่นคงปลดปล่อย หรือมีวุฒิภาวะทางอารมณ์และสังคมต่ำกว่า ไม่เป็นผลดีต่อความก้าวหน้าทางการอ่าน

3. องค์ประกอบทางร่างกาย

3.1 ด้านสุขภาพ ผู้เรียนที่มีสุขภาพดี ย่อมมีสภาวะทางกายที่จะทำงานและเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนที่ครุ่นคิดให้ ตรงข้ามกับผู้ที่ซึ้งโลก จะไม่สามารถเรียนได้ดีเท่าที่ควร

3.2 ด้านสายตา ผู้เรียนที่มีความพร้อมทางด้านประสาท มีการมองเห็นที่ดีและแยกแยะได้ เมื่อได้รับการกระตุ้นและมีสิ่งเร้าสูง จะรับรู้สภาพของคำต่าง ๆ ได้ไม่ยากและรับรู้ได้เร็ว

3.3 ด้านการได้ยิน ความสามารถที่จะได้ยินจะช่วยให้ผู้เรียนเพิ่มโอกาสที่จะเพิ่มความคิดใหม่ ๆ รู้สึกใหม่ ๆ และเรียนเลี้ยงที่ถูกต้องได้ นอกจากนี้ความสามารถในการจำสิ่งที่ได้ยินของผู้เรียนแต่ละคน ควรได้รับการฝึกและแก้ไขด้วย ทั้งนี้เพื่อที่จะช่วยผู้เรียนในด้านความจำล้าบลเลี้ยงของตัวอักษรในคำ ตลอดจนจำสิ่งที่ครุ่นสอนได้

3.4 การบังคับกล้ามเนื้อ ล้วนใหญ่ผู้เรียนที่มีปัญหาด้านการอ่านมักจะมีความสัมพันธ์ทางด้านการเคลื่อนไหวที่ไม่ติดต่อ โดยสังเกตได้จากการเดิน วิ่ง กระโดด โผล่เดิน และกิจกรรมทางด้านความสัมพันธ์ทางร่างกายล้วนอื่น ๆ

3.5 ด้านการนูด กระบวนการพูดที่ดีและมีวุฒิภาวะ ย่อมเป็นสิ่งสำคัญในการเรียนการอ่าน การออกเสียงพูดผิด ๆ อาจทำให้ผู้เรียนลับสนั่นเสียงเลี้ยงที่มีความสัมพันธ์กับตัวอักษรได้ ผู้เรียนอาจจะออกเสียงคำ ๆ นี้แบบหนึ่ง และได้ยินคนอื่นออกเสียงอีกแบบหนึ่งไม่เหมือนกัน ความสัมพันธ์ในเรื่องนี้จะส่งผลกระทบถึงความก้าวหน้าของผู้เรียน ในด้านการแยกแยะเสียงที่ได้ยิน และความจำเสียงที่ได้ยิน ตลอดจนถึงความสามารถจัดจำรูปลักษณะที่ถูกต้อง ๆ

3.6 ความผิดปกติทางประสาท ความบกพร่องทางการเรียนรู้ของผู้เรียน
ที่มีสาเหตุมาจากประสาททางกาย ครูผู้สอนอาจจำเป็นต้องใช้เทคโนโลยีในการสอนเพื่อเชื่อมอุปกรณ์

4. องค์ประกอบทางด้านโอกาส ประสบการณ์ การศึกษา

ภูมิหลังทางประลับการที่ก่อว้างชวาง เป็นสิ่งที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความคิดรวบยอดในการรู้จักโลกภายนอก จะเห็นได้ว่าเด็กในปัจจุบันเมื่อพัฒนาการทางด้านคำศัพท์สูง ตั้งแต่อายุยังน้อย ทั้งนี้เนื่องจากเด็กได้ยินคำสอนหน้าต่าง ๆ จากเพื่อน ผู้ใหญ่ วิทยุและโทรทัศน์ และเมื่อความเข้าใจต่าง ๆ เจริญขึ้น ภาษาบุคคลก็จะอ่อนไหว ตั้งนั้นถ้าจะให้การสอนการอ่านเป็นไปอย่างมีความหมาย ผู้เรียนจะต้องมีภูมิหลังทางภาษามากพอสมควร

จากการคัดประกอบของความพร้อมทางการอ่านที่กล่าวมาข้างต้น หากครูผู้สอนทราบว่าผู้เรียนมีความพร้อมในการเรียนมากหรือน้อย ก็จะมีประโยชน์ในด้านการจัดการเรียนการสอนที่เหมาะสมให้กับผู้เรียนแต่ละคน สำหรับวิธีการสำรวจความพร้อมทางการอ่านของผู้เรียน ครูผู้สอนอาจทำได้โดยการใช้แบบตรวจลอง

ประเทิน มหาชันธ์ ได้แนะนำเกี่ยวกับวิธีจัดทำแบบตรวจลองความพร้อมทางการอ่านของผู้เรียน เพื่อให้ครูผู้สอนนำไปใช้หรือปรับปรุงใช้ ไว้ดังนี้¹

ความพร้อมทางกาย	มี	ไม่มี
-----------------	----	-------

1. ความสามารถทางการเห็นที่ล้มบูรณา
2. ความสามารถทางการฟังที่ล้มบูรณา
3. พลังงานและความกระปรี้กระเปรحةเปร้าวของร่างกาย
4. สุขภาพที่ล้มบูรณาของร่างกายโดยทั่ว ๆ ไป
5. การประสานงานที่ล้มบูรณาของ การเคลื่อนไหว
6. ความตันตีที่ไม่มีข้างใดข้างหนึ่งทำงาน ไม่มีการเปลี่ยนแปลง

¹ ประเทิน มหาชันธ์ การสอนอ่าน ๔ ผศ. หน้า 118 - 120

7. ความสมบูรณ์ของปาก ฟัน และเหตาน

มี ไม่มี

8. ความสมบูรณ์ของอวัยวะที่เปล่งเสียง

ความพร้อมทางลักษณะ

มี ไม่มี

1. แสดงให้เห็นความสามารถที่จะเรียน

2. แสดงให้เห็นความสามารถที่จะปฏิบัติตามคำสั่ง

หรือคำแนะนำได้

3. แสดงความสามารถในการลังเกตสิ่งต่าง ๆ ได้

4. แสดงให้เห็นความสามารถในการจะจำได้

5. แสดงให้เห็นความสามารถในการใช้เทคโนโลยี

6. แสดงให้เห็นช่วงของความตั้งใจที่นานพอควร

7. แสดงให้เห็นความสนใจและความอยากรู้อยากเห็น

8. แสดงความสนใจในหนังสือและการเรียนอ่าน

ความพร้อมทางสังคม

มี ไม่มี

1. เช้ากับผู้อื่นได้ดี

2. ปรับตัวในการทำกิจกรรมกลุ่มได้

3. สนองตอบอย่างดีต่อการควบคุมโดยกลุ่ม

4. ให้ความร่วมมืออย่างดีในการทำโครงการของกลุ่ม

5. แสดงความคิดเห็นต่อกลุ่มได้

6. รับความคิดเห็นของกลุ่มได้

7. ปฏิบัติตามระเบียบของห้องเรียนได้

495.91643
ก ๑๗๐
ก.๒

๗๘๒๐๕๙

๖ พ.ย. 2535

ความพร้อมทางอารมณ์

มี ไม่มี

1. การควบคุมอารมณ์ได้อย่างดี ตามวัย
2. ความสมบูรณ์ทางประสาท
3. ความเป็นอิสระในตนเอง ไม่ต้องพึ่งพาอาศัยผู้อื่น

ตลอดเวลา

4. ความสามารถในการทำงานตัวยความเชื่อมั่น
5. ไม่มีความห่วงใว เมื่อเผชิญปัญหาหนัก
6. มีความมั่นใจในตนเอง
7. ไม่มีความวิตกกังวลจนเกินไป

ความพร้อมทางภาษาและคำพูด

มี ไม่มี

1. การพูดได้ชัดเจน
2. มีนิส្មานทางภาษาไทย
3. รู้ดีที่เนี่ยงพองในการเรียนอ่าน
4. สามารถแสดงความคิดเห็นได้ด้วยวาจา
5. สามารถให้คำแนะนำได้ด้วยวาจาได้
6. สามารถเล่าประสบการณ์ของตนด้วยวาจาได้
7. สามารถสื่อสารกับคนต่างวัยได้รู้เรื่อง
8. ท่องคำโคลง คำกลอนได้

ความพร้อมในทางประสบการณ์

มี ไม่มี

1. ประสบการณ์ในการไปชนสถานที่ต่าง ๆ
2. ประสบการณ์ในการพบปะกับบุคคลต่างวัฒนธรรม
ต่างวัยและต่างอาชีพ
3. ประสบการณ์ในการซึมภาพอนדר์

4. ประสบการณ์ในการซึมรายการโทรทัศน์
5. ประสบการณ์ในการฟังรายการวิทยุ
6. ประสบการณ์ในการดูหนังสือ
7. ประสบการณ์ในการฟังปัจจุบัน การได้ฟัง
การอภิปราย
8. ประสบการณ์ในการฟังผู้อื่นอ่าน และเล่าเรื่องให้ฟัง
9. ประสบการณ์ในการทำกิจกรรมอื่น ๆ เช่นการแสดงละคร
การวาด การปั้น การเล่นกีฬา เลี้ยงสัตว์ ทำงานบ้าน
เป็นต้น	มี ไม่มี

เกณฑ์การตรวจสอบความพร้อมทางการอ่านตามที่กล่าวมานี้ เป็นเกณฑ์ที่สร้างขึ้นสำหรับใช้กับเด็กทั่ว ๆ ไป หากนำไปใช้กับผู้เรียนในลีบแวดล้อมหนึ่ง หรือใช้กับผู้เรียนที่มีระดับสติปัญญาต่างกัน ผลที่ได้อาจไม่แน่นอน ดังนั้นเมื่อป้องกันปัญหาในเรื่องนี้ ครุพัฒนาควรปรับปรุงเกณฑ์ตรวจสอบความพร้อมทางการอ่าน ของผู้เรียนขึ้น ของตามลักษณะของผู้เรียนในชั้นนั้น ๆ

5. สาเหตุปัญหาด้านการอ่านออกเสียงคำไทย

5.1 สาเหตุปัญหาด้านการอ่าน

ลุวิมล อనวัชพันธ์ กล่าวถึงสาเหตุของปัญหาการอ่านว่า มีสาเหตุที่สำคัญ

4 ประการ ดังนี้¹

5.1.1. สาเหตุมาจากตัวเด็ก ซึ่งเกิดจากข้อบกพร่อง ดังต่อไปนี้

- ด้านสติปัญญา จากการศึกษาเรื่องสติปัญญา กับการอ่าน พบว่า มีความล้มเหลวเกินอย่างค่อนข้างสูง จะเห็นได้ว่า เด็กที่มีปัญหาด้านสติปัญญา มักขาดความอยากรู้อยากเห็น เนื่อยชา มีความรู้ในวงแคบ ไม่สามารถจำแนกความใหม่旧หรือความแตกต่าง ได้ จึงมีผลต่อ

¹ ลุวิมล อనวัชพันธ์ การพัฒนาสมรรถภาพการอ่านของนักเรียนโรงเรียนเทศบาลเมือง

การทำความเข้าใจในความหมายของสิ่งที่อ่าน เป็นองจากอาจเกิดการอ่านผิด หรืออ่านไม่ถูกตาม อักษรชีวี เป็นต้น

- ด้านความพร้อม เด็กที่ยังไม่มีความพร้อมในการอ่าน ถ้าครูผู้สอนยังสอนโดยไม่คำนึงถึงเรื่องนี้ อาจมีปัญหาต่อเนื่องเกิดขึ้น ก่อให้เด็ก ที่จะไม่ประสบผลลัพธ์ในการอ่าน หรือมีแต่ก็ไม่ได้เท่าที่ควร

- ด้านร่างกาย ความพร้อมทางด้านร่างกายมีอิทธิพลต่อ ปัญหา การอ่านหลายลักษณะ เช่น

ด้านสุขภาพ ถ้าเด็กสุขภาพไม่ดี เช่นป่วยบ่อย ๆ ต้องขาดเรียน เป็นช่วง ๆ จะส่งผลต่อทักษะการอ่าน เช่น อ่านไม่คล่อง เป็นต้น

ด้านความผิดปกติทางสมอง เด็กที่เคยได้รับการรรบทบทระทึก่อนทางสมองจะมีความสามารถในการอ่านไม่เท่าเด็กปกติ ทำให้อ่าน慢ๆ สื่อสาร ล้มลงหรือดรอรับรู้เป็นช่วง ๆ ซึ่งมีผลทำให้เด็กไม่เข้าใจความหมายของคำต่าง ๆ ที่อ่าน จำพยัญชนะ สรระ ได้ไม่แม่นยำ จึงอ่านคำต่าง ๆ ไม่ได้

การติดอ่าน มีผลต่อการอ่านอย่างมาก นับตั้งแต่บุคลิกภาพ การรักษาความเรียบในการอ่าน การไว้วางใจต่อเนื่อง ทำให้ความหมายของคำหรือประโยคที่อ่านผิด หลุดไปหมด

- ด้านอวัยวะ ซึ่งหมายถึง อวัยวะอื่น ๆ และอวัยวะการออกเสียง ที่ทำให้ประกอบการอ่าน เช่น

ความบกพร่องของนัยน์ตา เช่น สายตาสั้น สายตายาว ตาเหลื่อม ตลอดจนอาการต่าง ๆ ที่มีสาเหตุมาจากการมีผลทำให้เด็กมองตัวพยัญชนะ สรระ ผิด อันเป็นสาเหตุให้อ่านคำผิดได้

ความบกพร่องของริมฝีปาก เช่น ริมฝีปากแห้ง ไม่สามารถออกเสียงพยัญชนะบางตัวได้ ทำให้อ่านออกเสียงคำไม่ชัดเจน

ความบกพร่องของลิ้น ลิ้นล้ำเมื่านัดเล็กหรือใหญ่ไป จะทำให้ไม่สามารถออกเสียงคำบางคำได้ถูกต้อง

ความบกพร่องของนักเรียนแล้ว แผนภูมิ แผนที่ จะทำให้การออกเสียงของเด็กไม่ดีเท่าที่ควร

- ด้านการออกเสียง หมายถึง การอ่านออกเสียงคำผิด ๆ ซึ่งมีสาเหตุมาจากการความเดย์ชินกับภาษาถิ่น หรือได้รับการอบรมที่ไม่ถูกต้องมาแต่แรก รวมทั้งเป็นผลมาจากการบ่นเสียส่วนตัวของเด็กเองด้วย

5.1.2. สาเหตุจากการสอนครู

- ครูขาดความรู้ในเรื่องเทคนิควิธีการสอน
- การสอนมักใช้อุปกรณ์ กิจกรรมที่จำกัด ข้าราชการ ทำให้เด็กเกิดความเบื่อหน่ายต่อการเรียน

- ไม่จัดสอนซ้อมเสริมให้กับเด็กเรียนอ่อน ทำให้เด็กห้อดอย

ประสม ความล้มเหลว

- ครูไม่ฝึกแผนแนะนำการอ่านที่ถูกวิธีแก่เด็ก
- ครูออกเสียงไม่ชัดเจน ไม่ถูกต้องตามอักษรวิธี ทำให้เด็กจำผิดไปด้วย

- ครูปล่อยปละละเลยเด็ก ทำให้เด็กขาดการฝึกฝน

5.1.3. สาเหตุจากผู้บริหาร - การบริการ

- การบริการลื้อการเรียนที่จำเป็นไม่เพียงพอ การที่ผู้บริหารไม่เอาใจใส่เท่าที่ควร ทำให้ครูผู้สอนไม่สามารถล่วงเหลวในการอ่านได้กว้างขวาง

- การจัดครูเข้าสอนในชั้นเริ่มเรียนโดยไม่พิสูจน์ ทำให้เกิดปัญหาในการวางแผนการสอนอ่านให้แก่เด็ก ซึ่งมีผลกระทบไปถึงการเรียนในชั้นที่สูงขึ้นต่อไปด้วย

- ขาดการจัดประชุมล้มมนา เกี่ยวกับการสอนอ่าน การพัฒนาการเรียนการสอนจึงทำในวงแคบ เพราะครูผู้สอนไม่ได้รับการส่งเสริมด้านวิชาการ

- ขาดการจัดสภาพบรรยายการสอนส่งเสริมการอ่านในโรงเรียน ทำให้เด็กไม่มีโอกาสพัฒนาทักษะการอ่าน

5.1.4. สาเหตุจากสิ่งแวดล้อมที่มีต่อการอ่าน

องค์ประกอบด้านสิ่งแวดล้อมที่มีความสำคัญในการเรียนอ่าน ได้แก่

- ความสามารถด้านภาษาพูด ความสามารถด้านนี้มีความสัมพันธ์

อย่างสูงกับการอ่านเบื้องต้น กล่าวคือ เด็กที่มีภาษาพูดดี จะสามารถสื่อความหมายและสามารถสร้างมโนภาพเกี่ยวกับคำต่าง ๆ ได้อย่างกว้างชวาง ซึ่งช่วยก่อให้เกิดความเข้าใจในการอ่านได้เป็นอย่างดี

- ความรู้พื้นฐาน องค์ประกอบด้านนี้ก่อตัวขึ้นในระยะที่เด็กอายุห้าปี

ขึ้น จากประสบการณ์ต่าง ๆ ในด้านลังคม รวมถึงความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับเรื่องราวต่าง ๆ จะช่วยให้เด็กเกิดความเข้าใจในการอ่านเป็นอย่างมาก เพราะคำต่าง ๆ ที่เด็กอ่าน จะมีความหมาย ก็ต่อเมื่อคำนั้นเกี่ยวพันไปถึงลักษณะเด็ก เช่น น้ำ ไฟ รถ ฯ ที่เด็กอ่าน จะมีความ

- ฐานทางเศรษฐกิจ - ลังคม ฐานทางเศรษฐกิจและลังคม

มีความสัมพันธ์กับการอ่าน แม้จะไม่ใช่โดยตรง แต่ก็มีผลมาก จะเห็นได้ว่า เด็กที่มาจากการครอบครัวยากจน มีประสบการณ์ต่าง ๆ น้อย บิดา แม่ตามมากไม่ได้รับมีทัศนคติที่ดีต่อกิจกรรมที่จะลงเสริมภาระของเด็ก ไม่ได้รับอ่านหนังสือให้เด็กฟัง เล่านิทานหรือผูกคอขุยกับเด็ก

5.2 สาเหตุปัจจัยด้านการอ่านออกเสียงคำไทย

ปรีชา ทิชนพงศ์ กล่าวถึง สาเหตุที่ทำให้เรียนมีปัจจัยด้านการอ่านออกเสียงคำไทยว่า อาจสรุปเป็นสาเหตุใหญ่ ๆ ได้ 3 ประการ คือ¹

5.2.1. สาเหตุที่มาจากการลักษณะบางอย่างของภาษาไทย กล่าวคือ

- ภาษาไทยเป็นภาษาที่มีระบบเสียงวรรณยุกต์ คำแต่ละคำถ้าออก

เสียงให้รีระดับต่างกันก็จะมีความหมายต่างกันด้วย เช่น เสือ เสื่อ เป็นต้น ลักษณะดังกล่าว นี้จะต่างกับภาษาอื่นโดยทั่วไป ดังนั้นคนที่ไม่คุ้นเคย โดยเฉพาะคนต่างด้วยวัฒนธรรมจะอ่านผิดได้่าย

¹ ปรีชา ทิชนพงศ์ หลักการเรียนการอ่านคำไทย หน้า 70 - 73

- ภาษาไทยมีคำพ้องมาก โดยเฉพาะคำพ้องรูป เช่น โส่น เพลา เชมา ฯลฯ คำต่าง ๆ เหล่านี้จะอ่านได้เป็น 2 แบบ ดังนั้น ผู้ที่มีประสบการณ์ทางภาษาไม่อยู่จึงมักจะอ่านผิดได้ง่าย

- ภาษาไทยมักมีรูปเชิงไม่ตรงกับเสียงอ่าน จะเห็นว่าคำบางคำไม่มีรูปสมออยู่เลย แต่เวลาอ่านจะมีเสียงสมออยู่ด้วยเสมอ เช่น นคร นอกจากนี้คำบางคำที่ประสมด้วยอักษรอย่างเดียวกัน ซึ่งน่าจะออกเสียงเป็นแบบเดียวกัน แต่กลับอ่านกันคนละอย่าง เช่น บวร กับ ควร เป็นต้น

- หลักไวยากรณ์หรือหลักภาษาไทย มีรายละเอียดข้อปลีกย่อยและซ้อนกันไว้มาก จึงทำให้จำยาก เช่น หลักการอ่านตามอักษรวิธีของภาษาไทย หลักการอ่านตามอักษรวิธีของภาษาที่ไทยนำมาใช้ และหลักการอ่านตามความนิยม เป็นต้น

5.2.2. สาเหตุที่มาจากการแผลดื้อ

ลักษณะแผลดื้อ ได้แก่ การรูด หรือการอ่านออกเสียงของบุคคลต่าง ๆ ในสังคม โดยเฉพาะบุคคลสำเภา ๆ ของชาติรวมทั้งโน้มกและดาวานาแกแสดงต่าง ๆ บุคคลเหล่านี้ ส่วนใหญ่เป็นคนสูงต่อการอ่านออกเสียงของชาวชน และประชาช忙ในชาติ ถ้าหากบุคคลต่างกล่าวบุคคลหรืออ่านออกเสียงคำไม่ถูกต้อง ก็จะมีผลทำให้เกิดการเรออย่างที่ไม่ถูกต้องตามไปด้วย

5.2.3. สาเหตุมาจากผู้ใช้ภาษาเอง ซึ่งแบ่งได้ ดังนี้

- ความบกพร่องเกี่ยวกับกลไกในการอ่าน
- ความไม่เคยชินในการออกเสียง เช่น คนที่พูดไม่มีเสียงควบคู่ เวลาอ่านก็จะไม่มีเสียงควบคู่ด้วย
- มօง ไม่เห็นความสำคัญของการใช้ภาษาที่ถูกต้อง ตามแบบแผน

จากสาเหตุปัญหาของการอ่านและการอ่านออกเสียงคำไทย ตามที่กล่าวข้างต้น หากครู ผู้สอนนำมาระบุนิจารณา อาจจะช่วยให้มองเห็นปัญหาที่แท้จริงของผู้เรียนแต่ละคน ทำให้สะท้วนในการที่จะหาทางช่วยเหลือผู้เรียนต่อไปได้ง่ายและรวดเร็วขึ้น

6. ข้อแนะนำในการสอนการอ่านและการเลือกคำไทย

ถนนวงค์ ลักษยอดมรรคผล ได้กล่าวถึง แนวทางในการฝึกฝนทักษะเกี่ยวกับกระบวนการอ่านแก่ผู้เรียนไว้ สรุปได้ ดังนี้¹

1. รู้จักผู้เรียน

การรู้จักผู้เรียน อาจทำได้โดยใช้แบบสำรวจ ตรวจสอบระดับความสามารถในการอ่านของผู้เรียนว่า มีข้อบกพร่องเฉพาะเรื่องอย่างไรบ้าง เพื่อครูผู้สอนจะได้ช่วยแก้ไขในผลงาน สอนไปพลาง หรือจะกดขันเป็นพิเศษเฉพาะกรณีไปก็ได้ ข้อสำคัญคือ เมื่อครูสำรวจแล้ว ไม่ควรทำสติ๊กไว้เดียว ๆ หรือเนียงรับรู้ ควรหาทางช่วยเหลือผู้เรียนด้วย โดยตระหนักร่วม ถ้าผู้เรียนอ่านไม่คล่อง และอ่านไม่เป็น ก็คงจะไม่รักการอ่านตามไปด้วย

2. หาวิธีการช่วยผู้เรียน

การช่วยเหลือแก้ไขปัญหาแก่ผู้เรียนนั้น ให้ขัดหลักว่า ต้องแก้ให้ถูกจุด เช่น ถ้าผู้เรียนแบบพิรุณทางภาษา เป็นต้นว่า สายตาสั้น แต่ไม่สูงແວ่ จึงปวดศีรษะอยู่ตลอดเวลา ครูผู้สอนก็ควรแนะนำเรื่องสูงແວ่ตาให้เรียนรู้อย่างก่อน จากนั้นค่อยมุ่งแก้ปัญหาการอ่านกัน ต่อไป

3. จัดการเรียนการสอนและกิจกรรมการอ่านให้สอดคล้องกับกระบวนการทางสมอง

การจัดการเรียนการสอนกระบวนการอ่าน ถนนวงค์ ลักษยอดมรรคผล อ้างถึงทฤษฎีของ วิลเลียม เอส. เกรย์ (William S. Gray) จากหนังสือ On Their Own in Reading ซึ่งได้อธิบายถึงกระบวนการอ่านว่าจะประกอบด้วยขั้นตอน ดังนี้

3.1 การรู้จักคำ หมายถึง ผู้อ่านต้องรู้สึกและรู้จักคำที่ปรากฏนั้นเดือหัวใจเข้าใจความหมายได้เมื่ออ่าน นั่นคือ ผู้อ่านต้องจำศัพท์ได้สามารถถ่ายทอดเลือยได้ และสามารถถ่ายทอดความหมายของคำต่าง ๆ ในบริบทนั้นได้

¹ ถนนวงค์ ลักษยอดมรรคผล "กระบวนการอ่าน" ใน การสอนคณิตศาสตร์เบื้องต้น หน้า 168 - 186

3.2 เข้าใจความหมายของคำ วลี และประโยชน์คือ เมื่อเห็นคำต่าง ๆ ซึ่งประกอบเป็นข้อความแล้วเข้าใจความหมายไปตามลำดับ โดยเน้นว่าผู้อ่านต้องใช้ประสบการณ์เดิมของตัวมาช่วยตีความหมายของคำในบริบทนั้น

3.3 ขั้นปฏิบัติฯ หมายถึง ขณะที่อ่าน ผู้อ่านใช้สติปัญญา และความรู้สึกสามารถเข้าใจความหมายเรื่องที่อ่าน และประยุกต์ได้ว่าข้อความที่ผู้อ่านยอมรับหรือปฏิเสธ ด้วยเหตุผลใด สามารถแยกแซะได้ว่า เรื่องนี้สำคัญกว่าเรื่องนั้น เรื่องใดเป็นความจริงหรือข้อคิดเห็น ตลอดจนหากาข้อสรุปเป็นแนวคิดกว้าง ๆ ได้ หรือสรุปเนื้อหาทั้งหมดได้

3.4 ขั้นบูรณาการ ขั้นนี้ ผู้อ่านต้องนำความหมายจากข้อความที่อ่านไปสร้างความคิดใหม่ได้ อย่างที่เรียกว่าเกิด "ประจักษ์" ขึ้น อาจทำให้ผู้อ่านเปลี่ยนความคิดเกี่ยวกับเรื่องนั้น ๆ ไปเลย หรือเกิดความสนใจใหม่ ๆ ขึ้นมา แล้วศึกษาโดยละเอียดต่อไป

นิตยา ถาวริโยธิ ได้รวมหลักการสอนการอ่าน ไว้ดังนี้¹

1. การเรียนอ่านเป็นกระบวนการเรียนที่ลับซับซ้อน ขึ้นอยู่กับภาวะแวดล้อมต่าง ๆ ของผู้เรียน
2. การเรียนอ่านเป็นกระบวนการของแต่ละบุคคล
3. ความแตกต่างระหว่างบุคคล เป็นสิ่งแรกที่ครูควรคำนึงถึงในการสอนอ่านแก่เด็ก
4. การสอนอ่านจะต้องคิดว่า เป็นกิจกรรมที่จะสร้างขึ้นเพื่อความเจริญเติบโตของเยาวชน มีระเบียบแบบแผน
5. การสอนอ่านให้ถูกต้องเฉพาะเจาะจงนั้น ต้องอาศัยการวิเคราะห์ หรือการตรวจสอบแยกแซะว่า เด็กคนไหนมีความต้องการมากน้อยแค่ไหน ในด้านใด

¹นิตยา ถาวริโยธิ คู่มือการสอนภาษาไทย เกมประกอบการอ่านขั้นประถมศึกษา หน้า

6. การวิเคราะห์ข้อมูลร่วมในการอ่านของเด็ก จะได้ผลดีที่สุดต่อเมื่อนำไปใช้เป็นฐาน หรือแนวทางการสอนให้เหมาะสมกับเด็ก

7. ในขณะที่เด็กขาดความสามารถในการอ่าน ไม่ควรคาดหวังหรือบังคับให้เด็กพยายามอ่านหนังสือให้ได้

8. การอ่านเป็นกระบวนการที่ต้องเก็บความหมายของลัญลักษณ์ ซึ่งเชี่ยวหรือพิมพ์ขึ้นเป็นถ้อยคำ

9. การใช้เทคนิคการสอน การปฏิบัติ การฝึกฝน อาจได้ผลดีกับเด็กบางกลุ่ม แต่กับอีกบางคนบางกลุ่มอาจจะไม่ได้ผล

10. การเรียนอ่านเป็นกระบวนการที่ต้องการพัฒนา ให้ต่อเนื่องเป็นระยะๆ ติดต่อกันเป็นเวลาหลาย ๆ ปี

11. ความพร้อมในการเรียนอ่านจะต้องสอนทุกระดับชั้น

12. กระบวนการเรียนอ่านในระยะแรก ก็ต้อง เด็กจะต้องได้รับการแนะนำให้รู้จักลักษณะ และเรียนรู้คำตัวอักษรสอง

13. หากเด็กมีปัญหาทางอารมณ์ที่ไม่สามารถเรียนในชั้นเรียนขณะนี้ได้ ให้เด็กหยุดเรียนและหันนิ่งก่อน เมื่อได้พยานบยัลหรือพยาบาลดี จึงค่อยให้กลับเข้ามาเรียนใหม่

14. ครูควรระลึกว่า การสอนอ่านเน้นควรใช้วิธี “กันเด็กกว่าแก้” อ่ายปล่อยให้เด็กมีข้อมูลร่วง ในการอ่าน หรือมีเจตนาที่ไม่ได้ต่อการอ่านมาก แล้วจึงค่อยแก้ จะทำให้เด็กห้อกอย ผิดหวัง และเกิดความดับข้อมูล

สมบัติ มหาศร อ้างถึง ทฤษฎีการสอนอ่าน ของ 皮耶捷 (piaget) ว่า การสอนอ่าน ครุผู้สอนควรคำนึงถึงเรื่องต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับผู้เรียน ดังนี้¹

1. ภายนอกหลักจิตวิทยา หมายความว่า ถ้าเด็กมีร่างกายปกติ และครูเอาใจใส่ เด็กโดยการให้กำลังใจ แม้แต่เด็กที่มีความบกพร่องทางอวัยวะ ถ้าหากครูรู้จักชุมชนเช่น

¹ สมบัติ มหาศร การสอนภาษาไทยในโรงเรียนประถม หน้า 52 - 53

ยกย่อง การอ่านก็จะดำเนินไปได้ดี โดยไม่ต้องมีการช่วย หรือต้องลงโทษใด ๆ

2. สิ่งแวดล้อมในการอ่าน ถ้าหากห้องเรียนมีบรรยากาศที่ดี ครูเป็นมิตร เปื่อยผู้เรียนสุขภาพดี นักเรียนมีการพูดคุยได้ มีมุกหนังสือ มีอุปกรณ์ประกอบการอ่านมากพอสมควร มีเอกสารต่าง ๆ มีเกป มีเครื่องฟังต่าง ๆ ไว้ในห้องเรียน ก็จะสร้างบรรยากาศแห่งความสนใจในการอ่านได้มากขึ้น

3. ประสบการณ์ทางภาษา ครูผู้สอนจะต้องสร้างความพร้อมทางภาษา การพูดคุย การเล่าเรื่องที่พัฒนาไปกับความที่มีในหนังสือ เด็กคนไหนชอบพูด ชอบคุย ควรเปิดโอกาสให้แสดง ให้อ่านเต็มที่ เว้นแต่คำใด ประโcy ใด ที่ไม่ถูกพูด ควรตักเตือน

4. การสร้างจุดหรือศูนย์สนใจทางภาษาเพื่อช่วยเหลือในการอ่าน คล้าย ๆ การจัดนิทรรศการ ให้มีอุปกรณ์ประกอบการอ่านเพียงพอ มีแบบฝึกเสริมทักษะไว้ใช้ในห้องเรียน มากมาย และพร้อมให้นักเรียนใช้

5. สมรรถภาพในการเรียน นักเรียนอ่านได้ดีหรือไม่ ควรขึ้นอยู่กับความสามารถของแต่ละบุคคล ไม่ควรถือเกณฑ์เดียวกันทั้งหมด คนที่อ่านเก่งแล้วควรลับสนุนให้อ่านเรื่องที่ยากขึ้น เพื่อความเป็นเลิศทางวิชาการ ไม่ใช่ต้องรอคนอ่อน懦弱 ตัวเองต้องเสียผลประโยชน์

6. การวิเคราะห์ปัญหาการอ่านด้าน ๆ ว่ามีคำ ประโcy ใด ที่มีการอ่านออกเสียง ผิดบ่อย ๆ ควรจัดหาความถี่ เนื้อหาทางปรับปรุงการอ่านให้ได้ประสิทธิภาพต่อไป

7. ความมีจุดมุ่งหมายในการสอน ว่าเพื่อจุดมุ่งหมายใด เช่น การสอนอ่านเพื่อจับใจความ อ่านเพื่ออကเลี่ยง และควรจัดกิจกรรมต่าง ๆ ในการสอนแต่ละช่วงไม่งดงาม

วิมลศิริ ร่วมสุข ได้แนะนำการจัดกิจกรรมการสอนการอ่านออกเสียง ไว้ดังนี้¹

1. ให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำศัพท์ หรือคำที่อ่านออกเสียงยาก ๆ เป็นคำ ๆ ไปให้อ่านเป็นรายบุคคล หรืออ่านพร้อม ๆ กันก็ได้

¹ วิมลศิริ ร่วมสุข การสอนภาษาไทย หน้า 93 - 94

2. ในเวลาที่เรียนหลักภาษา เรื่องอักษรควบ อักษรนำ หรือคำสมा�ส ครูควร

ฝึกให้เด็กอ่านถูกต้องด้วย

3. ฝึกให้อ่าน ช่าว ประการ บทความ หรืออ่านโฆษณาต่าง ๆ ทำนอง เป็นโฆษณา วิทยุ หรือโทรทัศน์

4. อ่านรายงานที่ได้คัดค่าวาบานa ให้เนื่องหน้าชั้นเรียน

5. ในกรณีเด็กอ่านออกเสียง ตัว ร ล และตัวควบกล้ำไม่ชัด ครูผู้สอนอาจนำคำประพันธ์ที่มีผู้แต่งไว้แล้วจแล้วเกี่ยวกับตัว ร ล หรือตัวควบกล้ำ หรืออาจแต่งขึ้นใหม่ นำมาให้นักเรียนฝึกอ่าน

6. ให้นักเรียนรวมรวมคำที่มักอ่านผิดเสมอ ๆ ทำเป็นรายงานล่วง

ส่วนสนิท ตั้งที่ กล่าวว่า การจะช่วยลดปัญหาการอ่านออกเสียงคำไทยลง ไปได้ วิธีหนึ่ง ก็คือ ครูผู้สอนควรแนะนำให้ผู้เรียนแยกหลักเกณฑ์การอ่านออกเสียงของคณะกรรมการข้าราชการ พานุกรรมแห่งราชบัตรกิตย์สถานเป็นหลัก นอกจากนั้น ผู้เรียนจะต้องรู้จักร่วมรวมคำต่าง ๆ ที่อ่านผิดกันอยู่เสมอ โดยจัดรวมไว้เป็นหมวดหมู่ เพื่อสะดวกแก่การจดจำ¹

จากที่กล่าวมา จะเห็นว่า แนวทางในการสอนการอ่านออกเสียงคำไทยนี้อาจจะ กระทำได้หลาย ๆ วิธีการ ซึ่งแต่ละวิธีการต่างมีจุดเด่นจุดด้อยแตกต่างกัน กล่าวคือ วิธีการแบบหนึ่งอาจใช้ได้เหมาะสม หรือใช้ได้กับลักษณะการณ์แบบหนึ่ง แต่อาจจะไม่เหมาะสมกับเหตุการณ์ สังแวดล้อมอีกแบบหนึ่ง หรืออาจเหมาะสมกับลักษณะเด็กเนื่องบางคณะ บางกลุ่ม ดังนี้ทางที่ดี ครูผู้สอนควรศึกษาให้เข้าใจถึงจุดเด่นของวิธีการแต่ละแบบ และนำไปดัดแปลงใช้ให้เหมาะสมกับลักษณะของผู้เรียนแต่ละชั้นเรียน

¹ สนใจ ตั้งที่ อ่านไทย หน้า 40

7. หลักเกณฑ์การอ่านออกเสียงคำไทย

หลักเกณฑ์การอ่านออกเสียงคำไทย ตามที่คณะกรรมการข้าราชการบ้านกรุงแห่งราชบัณฑิตยสถานกำหนดไว้มี 2 แบบ คือ การอ่านตามอักษรวิธี หรือการอ่านตามแบบมาตรฐาน และการอ่านตามความนิยม ดังรายละเอียด ต่อไปนี้

แบบที่หนึ่ง การอ่านตามอักษรวิธี มีรายละเอียด ดังนี้

1 การอ่านอักษรนำ อักษรนำ หมายถึง พยัญชนะ 2 ตัว เรียงกัน ทำหน้าที่เป็นพยัญชนะตัวเดียวใน การอ่านออกเสียงจะออกเสียงพยัญชนะตัวที่หนึ่ง เมื่อมี อะ ประลุ อุยุคร่วงพยางค์ มีหลักการอ่าน ดังนี้

1.1 ถ้าพยัญชนะตัวที่หนึ่ง เป็นอักษรสูง หรืออักษรกลาง พยัญชนะตัวที่สอง เป็นอักษรตัวเดียว จะออกเสียงพยางค์หลังเป็นเสียงสูง หรือเสียงกลางตามตัวนำ เช่น อักษราน สุมภรราน ลสาภกัต

1.2 ถ้าพยัญชนะตัวที่หนึ่ง เป็นอักษรสูง พยัญชนะตัวที่สอง เป็นอักษรกลาง อักษรต่ำๆ หรือน้อยกว่าตัวที่หนึ่งและสอง เป็นอักษรตัว จะไม่ต้องเสียงพยางค์หลังเป็นเสียงสูง เช่น ชั่น ชั่น พไท พนาย

2 การอ่านอักษรควบกล้ำ อักษรควบกล้ำ หมายถึง พยัญชนะตัวใดตัวหนึ่งนำพยัญชนะ ร ล หรือ ว ใน การอ่านออกเสียงจะออกเป็นพยางค์เดียวกัน การอ่านอักษรควบกล้ำ แบ่งได้ ดังนี้

2.1 การอ่านคำควบแท้ คำควบแท้ คือ คำที่ออกเสียงพยัญชนะตัวที่หนึ่ง และพยัญชนะตัวที่สอง ซึ่งได้แก่ ร ล ว หรือ ถ พร้อมกัน เช่น ชวนขาวย ฉัตรมงคล พฤหัสบดี

2.2 การอ่านคำควบไม้แท้ คำควบไม้แท้ คือ คำที่ออกเสียงเฉพาะพยัญชนะตัวที่หนึ่ง ส่วนพยัญชนะตัวที่สอง ซึ่งได้แก่ ร ล จะไม่ออกเสียง หรือเปลี่ยนไปเป็นเสียงพยัญชนะตัวอื่น เช่น เทริด ศฤงค์ สาร์ สฤษฐ์

3 การอ่านคำพ้อง คำน้องมี 2 ชนิด คือ คำน้องเสียง กับคำน้องรูป
คำน้องเสียง หมายถึง คำที่ออกเสียงเหมือนกันแต่รูปต่างกัน เช่น การ กาก กานะ คำน้อง
รูป หมายถึง คำที่รูปเหมือนกันแต่ออกเสียงต่างกัน เช่น เพลา โคลง เชมา ฯลฯ คำน้อง
เสียง ส่วนใหญ่ไม่มีปัญหาในการอ่าน แต่คำน้องรูปมักเป็นคำที่มีปัญหาในการอ่าน เพราะอ่านได้
2 แบบ และแต่ละแบบจะมีความหมายต่างกัน หากออกเสียงผิดก็อาจจะสื่อความไม่ตรงกับความ
หมายที่ต้องการ ดังนั้นการอ่านคำน้องรูปจึงควรนิจารณาถึง สิ่งต่อไปนี้

3.1 พิจารณาความหมายแล้ววิจารณ์อ่านให้ตรงกับความหมายของคำนี้

3.2 พิจารณาบริบท ข้อความในประโยค หรือคำประกอบ เช่น
สมารธ (สะ-นา-ทิ) หมายถึง ความตั้งใจมั่น ความมุ่งมั่น
แน่วแน่ สำรวมใจแน่วแน่ สมารธ (สะ-หมาด) หมายถึง
นั่งคู่เข้าห้องสองแบ่งลงแล้วเอาไว้กัน

พยาธิ (พะ-ยา-ด) หมายถึง ตัวเชื้อโรค พยาธิ (พะ-ยา-ทิ)
หมายถึง ชื่อโรคนิดหนึ่ง ความเจ็บไข้

4 การอ่านคำแปลง มีหลักดังนี้

4.1 ถ้าคำเดิมขึ้นต้นด้วยพยัญชนะควบกล้ำ เมื่อแปลงแล้วให้อ่าน
ออกเสียงพยางค์ทั้งเป็นเสียงสูงเสื่อม ห นำ เช่น บำรุง บำรุง บำรุง บำรุง (อ่านว่า
บำรุง)

4.2 ถ้าคำเดิมขึ้นต้นด้วยพยัญชนะตัวเดียว ให้อ่านตามรูปที่
ปรากฏ เช่น จำแยก จรถ ตำหนิ

5 การอ่านคำบาลีล้านสกุต

5.1 การอ่านตัวสระคัดคำบาลีล้านสกุต มีหลักดังนี้

- ถ้าคำเดิมตัวสระคัดเป็นพยัญชนะวรรค ควรหรือตามตัวอักษร
พยัญชนะวรรค ตัวสระคัดจะไม่อ่านออกเสียง อ即 เช่น
อักษร วิตถาร สัปดาห์

- ตัวอักษรที่ทำหน้าที่เป็นตัวตามในภาษาบาลี เมื่อไทยนำมาใช้แทนตัวสระซึ่งตัดออกไป ต้องอ่านออกเสียงอีกครั้งหนึ่ง ไม่ว่าจะอยู่ท้ายคำ หรือกลางคำ เช่น กิจวัตร์ อุณหภูมิ อัลลี

- ถ้าพยัญชนะอุลูม (ค ช ส) เป็นตัวสระ และวิพยัญชนะวรรคเป็นตัวตาม จะออกเสียงพยัญชนะอุลูมเป็นเสียง อะ กึ่งเสียง เช่น โฆษณา พิสดาร อัศจรรษ์ ยกเว้น บางคำซึ่งเสียงพยัญชนะอุลูมกับกระเป็นเสียงสระ เมื่อเติมอุปสรรค เช่น อริชฐาน (อ่านว่า อะ-ทิด-ถาน มาจาก อธิ + ฐาน)

- ถ้าพยัญชนะวรรคควบ หรือซ้อนมา กับพยัญชนะอัคสระ (ษ ວ) จะออกเสียงตัวสระเป็นเสียง อะ กึ่งหนึ่ง เช่น อัคควิน อักษารา อาชรา

- ถ้าพยัญชนะเศษวรรคควบมา กับพยัญชนะเศษวรรค ซึ่งไม่ใช่พยัญชนะอุลูมหรือพยัญชนะอัคสระ เมื่อเป็นตัวสระ จะไม่อ่านออกเสียง อะ อีก เช่น อาสาฬหบูชา นอกจากนี้ ถ้าพยัญชนะวรรคควบ มา กับพยัญชนะเศษวรรค ที่ไม่ใช่พยัญชนะอุลูมหรือ พยัญชนะ อัคสระ ก็อ่านออกเสียงทวนองเดียว กัน เช่น อุณหภูมิ

- ถ้าคำเติมมีสระภาษาอัญพย่างค์ท้าย ให้อ่านพย่างค์ท้ายเป็นเสียงสระ โดยไม่ต้องใช้เครื่องหมายเช่น เสียง (หัวหมาย) เช่น เมธุ โคลง โลกนิติ ชาตุ

5.2 การอ่านคำที่เติมอุปสรรค เช่น

- อป อุปสรรค ไทยใช้ อป (อ่านว่า อับ-ປะ) เช่น อัปราชัย อัปมงคล อัปภาคร্য

- บร้า อุปสรรค (อ่านว่า ປະ-රາ) เช่น ปราษัย
ปรามาล (การจับ) ปราซีต

- บ อุปสรรค (อ่านว่า ປະ) เช่น ປະຕີ

5.3 การอ่านคำตามอักษรวิธีบาลีลั่นสกฤต มีดังนี้

- คำเรียงพยางค์ชิงในภาษาเดิมไม่ได้เป็นตัวสะกด หรือ
ตัวควบ ให้อ่านออกเสียง อะ เช่น อรหันต์
คอมนาคม ครหา

- คำเรียงพยางค์ที่อักษรสูง หรืออักษรกลาง นำ อักษร
ตាเดี่ยว ไม่อ่านแบบอักษรนำของไทย เช่น
สมานฉันท์ สมรรถกาน ตุ

5.4 การอ่านคำสามส การอ่านคำสามส ในคำบาลีลั่นสกฤตต้องอ่านออกเสียงคำนำหน้าตามสระที่ปรากฏ หากไม่มีสระปรากฏให้ออกเสียง อะ คริ๊งนยะค์ต่อเนื่องกับคำหลัง เช่น ชาตุโภก อุบติเหตุ อุตสาหกรรม และถ้าตัวสะกดของคำนำไม่เป็นตัวควบกล้ำ ให้อ่านเป็นเสียงควบกล้ำด้วย เช่น สัตรวมคณ ມิตรจิต เกษตรกร

5.5 การอ่าน คำทึม ร คำทึม ร ในภาษาลั่นสกฤตเมื่อแปลงเป็นรร ในภาษาไทยแล้วมีพยัญชนะอื่นตาม ให้อ่านพยัญชนะตัวตามเป็นตัวสะกด เช่น สวรรณสามิตรรร สรรพสัตว์ แต่ถ้าแปลง ร เป็น รร และมีสระประกอบตัวตาม ให้ออกเป็นเสียงสะกด มาตรรา แมกน ก เช่น บรรยาย บรรยาย ยกเว้น กรรมมาธิการ (อ่านว่า กຳ-ມາ-ທີ-ການ)

5.6 การอ่านตัว ຖ ตัว ຖ เป็นสระตัวหนึ่งในภาษาลั่นสกฤตเดิมออกเสียงว่า ວิ เมื่อไทยรับมาใช้ออกได้ 3 เสียง คือ ວิ ວ ແຮງ ชິ່ງນີ້หลักในการอ่าน ดังนี้

5.6.1 เมื่อ ຖ เป็นตัวเดียว อ่านออกเสียงได้ 3 เสียง คือ ວິ เช่น ຄາທິ ວິ เช่น ອຸດ ແລະ ເຮອ ເຊັ່ນ ຄາທິ

5.6.2 เมื่อ ຖ ตามหลังพยัญชนะ ก ຖ ພ ສ ຈະอ่านออกเสียง เป็น ວີ เช่น ກົມຍິ ສົມຍິ ສົມຍິ ສົມຍິ ສົມຍິ ສົມຍິ ສົມຍິ

6.3 เมื่อ ถ ตามหลังพัญช์จะ ค น พ ม ห จะอ่านออกเสียง

เป็น ร ี เช่น พฤหัสบดี คุณสาวน์ มานะ

.7 การอ่านเครื่องหมายต่าง ๆ เช่น

.7.1 การอ่านเครื่องหมาย ๗ (ไม้ยอก) ให้อ่านซ้ำกับคำ หรือ
ข้อความที่อยู่ข้างหน้า เช่น เด็ก ๆ ปีนั่ง ๆ แม่เจ้าโดย ๆ

.7.2 การอ่านเครื่องหมาย ๔ (ไปยาลน้อย) ซึ่งใช้เชื่นหลังคำที่
ย่อมาจากคำที่รู้จักกันเดิมอยู่แล้ว เวลาอ่านให้อ่านออกเสียงเต็มตามคำเดิม เช่น น้อมเกล้าฯ
กรุงเทพฯ วัดพระเชตุพนฯ

.8 การอ่านตัวเลข เช่น

.8.1 การอ่านเลขบอกเวลา การอ่านเลขบอกเวลา เป็นการอ่าน
เลขตามหลักปกติ เพียงแต่เมื่ออ่านเลขชี้วโมง ต้องอ่านคำว่า "นาฬิกา" ต่อท้าย และเมื่อ
อ่านเลขบอกนาทีให้อ่านคำว่า "นาที" ต่อท้าย เช่น 10.30 น. (อ่านว่า สิบนาฬิกา 30 นาที)

.8.2 การอ่านเลขบอกจำนวนนับ ถ้าเลข 1 อยู่ในหลักหน่วย มี
หลักลิบ หลักร้อย หลักพัน หรือหลักที่สูงขึ้นไปกว่านี้ ให้อ่านออกเสียงเลข 1 เป็น เอ็ด เช่น
1001 (อ่านว่า พัน-หนึ่ง-พัน-เอ็ด)

แบบที่สอง การอ่านตามความนิยม

การอ่านตามความนิยม หมายถึง การอ่านออกเสียงคำบางคำตามผู้รู้ หรือ
บรรพบุรุษ หรือคนส่วนใหญ่อ่านกันมาก่อน ไว้ก็ให้อ่านกันไปอย่างนั้น แม้จะไม่ถูกต้องตามกฎเกณฑ์
ภาษาอักษร เช่น

.1 ไม่อ่านแบบอักษรนำ เพราะฟังไม่ไฟเราะ เช่น ชมา สมานันท์

สมรรถภาพ

.2 อ่านคำสมासโดยไม่มีเสียงเนื้องกัน เช่น รสนิยม ภาคที่ญี่

.3 คำที่ไม่ใช่คำสมास แต่อ่านออกเสียงแบบคำสมास เช่น พลความ

กรรมหลวง รวมรือ

หลักเกณฑ์การอ่านออกเสียงคำไทยทั้งสองแบบ ที่กล่าวมาข้างต้น ครูผู้สอนควรศึกษานำมาอธิบาย ให้ผู้เรียนได้รับรู้และเข้าใจ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ดังกล่าวไปใช้ในการอ่านออกเสียงคำต่าง ๆ ถูกต้องตรงตามที่ราชบัณฑิตยสถานกำหนดไว้

เอกสารเกี่ยวกับความรู้ทั่วไปเรื่องความคงทนในการจำ

1. ความหมายของความจำ

ท่านผู้รักษาท่าน ได้ให้نيยามเกี่ยวกับ ความจำ ไว้หลายความหมาย ดังจะยกตัวอย่างมากล่าวบางความหมาย ดังต่อไปนี้

ความจำ คือ การคงไว้ซึ่งผลการเรียนหรือความสามารถที่จะระลึกได้ต่อสืบเร้าที่เคยเรียน หรือเคยมีประสบการณ์รับรู้มาแล้ว หลังจากที่ได้ทดสอบ ไว้ช่วงระยะเวลาหนึ่ง¹

ความจำ สติ วงศ์สวาร์ค อ้างถึง นอร์แมน แอล มุนน์ (Norman L. Munn) ให้尼ยามว่า หมายถึง การที่สมองของบุคคลทำการเก็บหรือสะสม (Retention) ประสบการณ์ต่าง ๆ ไว้ได้ และสามารถระลึกได้ (Recall) และถ่ายทอดออกมานะ (reproduction) ได้ถูกต้อง หรือสามารถทำงานได้²

ความจำ คือ การที่ร่างกายสามารถที่จะแสดงอาการ พฤติกรรม ที่เคยเรียนมาแล้ว หลังจากที่ได้ทดสอบ ไว้ระยะเวลาหนึ่ง โดยที่ไม่ได้กระทำหรือแสดงอาการอย่างนั้นออกมาในช่วงระยะเวลาที่ถูกประเมิน³

การจำ หมายถึง ความสามารถของสมองที่จะเก็บ หรือคงไว้ในลึกลับที่ได้เรียนมา⁴

¹ Jack A. Adams. Human Memory. p. 9

² สติ วงศ์สวาร์ค จิตวิทยาการศึกษา หน้า 210

³ เดโซ สวนานันท์ จิตวิทยาสังคม หน้า 209

⁴ ทองหล่อ วงศ์อินทร์ จิตวิทยาการศึกษา หน้า 116

การจำ คือ กระบวนการของสมองที่เก็บเอาสิ่งที่ได้เรียนรู้ไว้ และสามารถที่จะนำออกมาระบุในสถานการณ์ที่จำเป็นได้¹

ความจำ หมายถึง ความสามารถที่จะละลอมความรู้เอาไว้ จากการเรียนมาแล้ว และสามารถแสดงออกมาระบุวันสิ่งที่เรียนรู้มาแล้ว²

จากความหมายที่กล่าวมาทั้งหมด พอจะสรุปได้ว่า ความจำ หมายถึง ความสามารถของบุคคล ในการที่จะเก็บหรือคงไว้ในสิ่งที่เคยประสบ หรือเรียนรู้มา และสามารถถ่ายทอดสิ่งดังกล่าวออกมายได้ถูกต้อง แม้ว่าจะผ่านไปแล้ว ก็ยังทรงความรู้นั้นอยู่ในใจได้

2. ความสำคัญของความคงทนในการจำ

การจดจำเหตุการณ์ หรือประสบการณ์ต่าง ๆ ที่เคยพบ หรือเคยเรียนรู้มาเป็นสิ่งสำคัญ และเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งต่อชีวิตมนุษย์ จะเห็นได้ว่าในการดำเนินชีวิตประจำวันตามปกติ ของมนุษย์ ล้วนเกี่ยวข้องต้องอาศัยความจำเกี่ยวกับตลอดเวลา หากใครคนใดคนหนึ่ง จำอะไรต่าง ๆ ที่ผ่านมาไม่ได้เลย ต้องคงอยู่ด้วยกันใหม่เรื่อยไป การดำเนินชีวิตย่อมเป็นไปอย่างยากลำบาก และหากลังคุณไม่มีบุคคลประเภทนี้ เป็นจำนวนมาก การจะนัดแนะสังคมโดยส่วนรวม ให้เจริญก้าวหน้าถึงที่สุดคงทำได้ยาก

ในเรื่องของการเรียนการสอนนั้น ความคงทนในการจำ เป็นองค์ประกอบหลักคุณของการเรียนรู้ กล่าวคือ ทุกครั้งที่การเรียนการสอนเสร็จลั่นลง ถ้าหากเรียนจดจำสิ่งที่เรียนไม่แล้วได้ การจดจำนั้นจะช่วยให้นักเรียนสามารถเรียนรู้บทเรียนใหม่ได้ง่ายขึ้น ทั้งนี้เพราะความจำเป็นเครื่องมือถ่ายโอนการเรียนรู้อย่างหนึ่ง³

¹ กวี ทอยแก้ว และอบรม สันติบาล จิตวิทยาการศึกษา หน้า 11

² วารินทร์ สายโนบเอ็ม และอุ๊นนีซี ชีรดากร จิตวิทยาการศึกษา หน้า 135

³ สติติ วงศ์สวาร์ด จิตวิทยาการศึกษา หน้า 208-209

ดังนั้น ในการเรียนการสอนไม่ว่าจะสอนเกี่ยวกับเรื่องอะไรตาม ครุ่นผู้สอนควรพยายามคิดค้นหาวิธี ที่จะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถจำจำลีงที่เรียนให้ได้อย่างรวดเร็ว และสามารถทรงความรู้นั้น ๆ เอาไว้ได้นาน จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ครุ่นผู้สอนจะต้องศึกษาเกี่ยวกับเรื่อง การจำ การลืม ให้เข้าใจอย่างถ่องแท้ เพื่อจะได้นำความรู้เรื่องนี้ไปใช้เพื่อพัฒนาประสิทธิภาพ การสอนของตน

3. กระบวนการเรียนรู้และการจำ

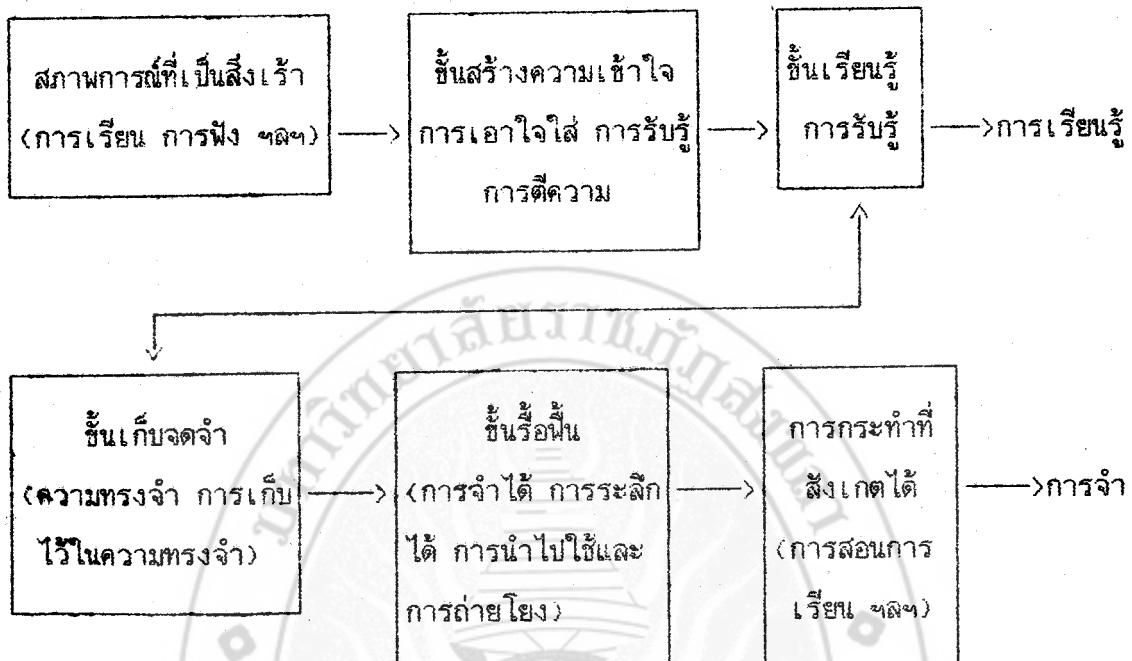
加涅 (Gagné) กล่าวว่า การจำเป็นผลที่ได้จากการเรียนรู้ ซึ่งกระบวนการเรียนรู้ดังกล่าว ประกอบด้วยขั้นตอน ดังนี้¹

1. ขั้นลรรจงความเข้าใจ (Aprehended) เป็นขั้นที่ผู้เรียนสามารถเข้าใจ สภาพการณ์ที่เป็นลีงเร้า
2. ขั้นการเรียนรู้ (Acquisition) ขั้นนี้จะมีการเปลี่ยนแปลงเกิดเป็นความสามารถอย่างใหม่
3. ขั้นเก็บไว้ในความจำ (Storage) เป็นการนำเอาลีงที่เรียนไปเก็บไว้ใน ส่วนของความจำในช่วงระยะเวลาหนึ่ง
4. ขั้นการอื้นฟัน (Retrieval) คือ การนำเอาลีงที่เรียนไปแล้ว และได้ เก็บเอาไว้นั้น แสดงออกมากในลักษณะของกระกระทำที่ลังเกตตี้

ขั้นตอนต่าง ๆ ที่กล่าวมาด้วย ก็จะเกิดลักษณะใกล้เคียงกันมาก คือ การเกิดขึ้นที่หนึ่ง และขึ้นที่สองอาจรวมกันเป็นสภาพของการเรียนรู้ ส่วนขั้นที่สามและขั้นที่สี่ เป็นสภาพของการจำ ดังจะแสดงความล้มเหลวของกระบวนการเรียนรู้และการจำ ทั้ง 4 ขั้นตอน ด้วยแผนภูมิต่อไปนี้

¹Gagné. The Conditions of Learning. p. 70-71.

แผนภูมิ 1 แสดงขั้นตอนกระบวนการเรียนรู้และการจำ

4. ทฤษฎีเกี่ยวกับการจำ

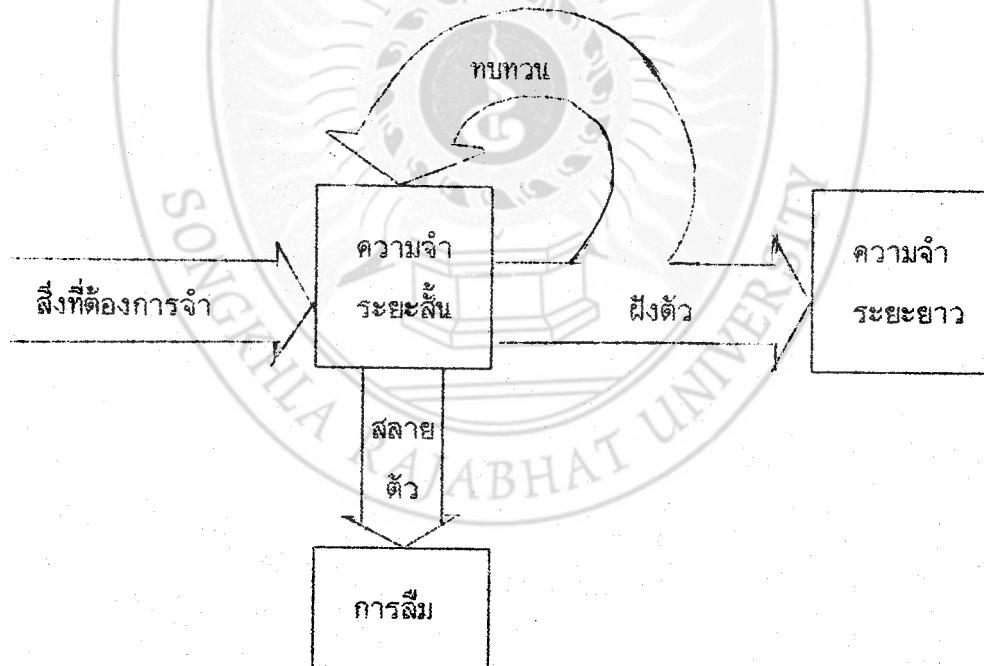
เสาวนีย์ คุณวัฒนาธุรกิจ อ้างถึง แอกทินลัน และชิฟฟิน ซึ่งได้อธิบายถึงทฤษฎีความจำสองกระบวนการ (Two process Theory of Memory) โดยสรุป ได้ดังนี้¹

ความจำ มี 2 ประเภท คือ ความจำระยะสั้น (Short-term Memory) และ และความจำ ระยะยาว (Long-term Memory) ตั้งรายละเอียดต่อไปนี้

¹ เสาวนีย์ คุณวัฒนาธุรกิจ การศึกษาเบรียบเทียบองค์ประกอบของสมรรถภาพสมองด้านความจำทางภาษาตามทฤษฎีกิลฟอร์ด กับผลลัพธ์ทางการเรียน หน้า 14

1. ความจำรำยละเอี่ยน เป็นความจำชั่วคราว
2. สิ่งที่จำไว้ในความจำรำยละเอี่ยนต้องได้รับการบทกวนและอุดเวลา มิฉะนั้นความจำนี้จะสลายตัวไปอย่างรวดเร็ว
3. จำนวนลึงของที่จะรับการบทกวนครั้งหนึ่ง ในความจำรำยละเอี่ยน มีจำนวนจำกัด จะบทกวนได้เพียง 5-9 สิ่ง ในขณะเดียวกันเท่านั้น
4. สิ่งใดก็ตาม ถ้าอยู่ในความจำรำยละเอี่ยน ยังนาเท่าได้จะมีโอกาสฝังตัวอยู่ในความจำรำยยาวมากขึ้นเท่านั้น
5. การฝังตัวในความจำรำยยาว เป็นกระบวนการสร้างความสัมพันธ์ระหว่าง สิ่งที่มีอยู่ในความจำรำยยาวแล้ว กับสิ่งที่ต้องการจำ ถูกบูรณาการ แสดงด้วยแบบภูมิปัญญา ดังนี้

แบบภูมิ 2 แสดงถูกบูรณาการความจำสองกระบวนการของ แอกคินลัน และซินฟริน

จากแผนภูมิข้างต้น จะเห็นได้ว่าส่วนประกอบโครงสร้างของความจำ มีสิ่งที่สำคัญอยู่ 3 ส่วน คือ การรับรู้ ความจำรายละเอียด และความจำรายละเอียด ความจำรายละเอียดเป็นความจำเนี่ยงชั่วคราว ถ้าขาดการทบทวนก็จะลายตัวลืมเลือนไป แต่หากได้รับการทบทวน ก็จะฝังตัวเป็นความจำรายละเอียด นั่นคือ ความคงทนในการจำนั้นเอง ดังนั้นเพื่อให้การเรียนการสอนเกิดประโยชน์อย่างแท้จริง ครูผู้สอนต้องหาทางช่วยให้ผู้เรียนสามารถจัดจำสาระสำคัญต่าง ๆ ที่เรียนไปได้ รวมทั้งสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้ด้วย

5. องค์ประกอบสำคัญของการจำ

บุคคลแต่ละคนไม่มีความสามารถจัดจำประสบการณ์ เหมือนกัน หรือเรื่องราว ข้อมูลต่าง ๆ ที่เคยประสบมาได้ทั้งหมด จะจำได้ก็ต่ำงส่วน โดยที่บางส่วนจะถูกลืมไป ซึ่งจิตวิทยาของ การเรียนรู้อธิบายว่า เรื่องนี้เป็นพฤติกรรมปกติธรรมชาติที่เกิดขึ้นกับคนทุกคน แม้ในเรื่องของการเรียน การสอน เหมือนเช่นนี้ย่อมเกิดขึ้นกับผู้เรียนได้เสมอ ดังนั้น ลิงสำคัญที่สุดในการจัดการเรียน การสอนขึ้นอยู่กับว่า ทำอย่างไรจึงช่วยให้ผู้เรียนสามารถจัดจำลึกล้ำที่ได้เรียนไปได้มากที่สุด ซึ่งอาจทำได้โดยอาศัยองค์ประกอบ ดังนี้¹

1. ประสาทรู้สึก (Senses) การได้มีโอกาสรับรู้หรือมีประสบการณ์ผ่านประสาทรู้สึกหลายอย่าง จะช่วยให้ผู้เรียนจัดจำประสบการณ์นั้นได้ดีกว่าการมีประสบการณ์ผ่านประสาทรู้สึก แต่เนี่ยงด้านเดียว
2. ลักษณะของการเรียนรู้ โดยทั่วไปการเรียนมี 2 ลักษณะ คือ การเรียนแบบแบ่งเวลาชุด แล้วเรียนใหม่ (Distributed Learning) กับการเรียนแบบต่อเนื่อง (Massed Learning) ผลจากการทดลองปรากฏว่า การเรียนในลักษณะแรก มีการจัดจำได้ดีกว่าการเรียนในลักษณะหลัง
3. วันเวลาที่ผ่านไป ยิ่งนานเท่าใด จะทำให้ผู้เรียนเกิดการลืมได้มากขึ้นเท่านั้น

¹ ชาญชัย อินทรประวัติ วิธีสอนทั่วไปและการสอนแบบจุลภาค หน้า 23

4. การเรียนรู้โดยการกระทำหรือการปฏิบัติ จะช่วยให้ผู้เรียนจดจำสิ่งที่เรียนได้ดี

ได้ดี

5. การได้มีโอกาสฝึกซ้ำข้ามเน้นหลาย ๆ ครั้ง จะช่วยให้ผู้เรียนจดจำได้ดีกว่า

การฝึกเน้นครั้งเดียว

6. ความสนใจในสิ่งที่เรียน ถ้าผู้เรียนมีความสนใจในสิ่งที่ตนเรียนมาก ผู้เรียนก็มีโอกาสที่จะจดจำเรื่องที่เรียนได้มากกว่าการเรียนเรื่องที่ตนเองไม่สนใจ

จากที่กล่าวมาทั้งหมด สรุปได้ว่า การเรียนการสอนเกี่ยวกับเรื่องอะไรก็ตาม หากครูผู้สอนคำนึงถึงองค์ประกอบของการจำ และการลืม ทั้ง ๖ ประการ และรู้จักนำองค์ประกอบต่างๆ มาปรับใช้ให้เหมาะสมกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน อาจเป็นหนทางหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ได้ดี ได้เร็ว อีกทั้งสามารถที่จะจดจำสิ่งที่เรียนไปคงทนอยู่ได้นานๆ

6. การทดลองวิจัยเกี่ยวกับเรื่องการจำ

การทดลองวิจัย เพื่อศึกษาเกี่ยวกับเรื่องการจำ มีผู้สนใจศึกษาไว้หลายลักษณะ เช่น

เกตต์ และคนอื่น ๆ (Gates, and other) ได้ศึกษาพบว่า การทดสอบผู้เรียนทันทีหลังจากการสอนเสร็จล้วนลง ผู้เรียนจะจำสิ่งที่เรียนได้慢 มากกว่าการทดสอบหลังจากการเรียนจบไปแล้ว 4 ชั่วโมง และการที่ผู้เรียนมีเวลาพักหนึ่งที่เรียนด้วยตนเองมาก ปริมาณการจำของผู้เรียน จะมีมากขึ้นกว่าการมีเวลาพากวนด้วยตนเองน้อย¹

รัช เอฟ. เล维ต (Ruch F. Leavit) พบว่า คนที่เรียนเก่งจะจำได้ดีกว่าคนที่เรียนช้า²

¹Gates, and other. Education Psychology. p. 25

²Ruch F. Leavit. Psychology and Life. p. 213

สกิต วงศ์สวาร์ค ห้างถัง เอบบิง豪斯 (Ebbinghaus) นักจิตวิทยาชาวเยอรมัน ซึ่งได้ทดลอง กีดขวางเรื่องความจำประภาค Relearning โดยการให้ผู้เรียนท่องจำคำที่ไม่มีความหมาย (Nonsense Syllables) ผลปรากฏว่า ผู้ที่ถูกนำมาระดลองจะมีปริมาณความจำลดลงเรื่อยๆ ตามระยะเวลาของเวลา โดยปริมาณความจำจะลดลงมากในระยะแรก และค่อยๆ ลดลงในระยะต่อมา¹

โรเบิร์ต โจเซฟ วีเวอร์ (Robert Joseph Weaver) ได้เปรียบเทียบผลการเรียนรู้ และความคงทนในการจำ จากการให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัดรวมครั้งเดียว กับการให้ทำเป็นระยะๆ ในกรณีนี้ใช้ศาสตร์ การทดลองครั้งนี้จัดกระทำกับนักเรียนระดับลี จำนวน 350 คน โดยแบ่งกลุ่มทดลองเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มแรกให้ทำแบบฝึกหัดรวมครั้งเดียว กลุ่มที่สองให้ทำแบบฝึกหัดเป็นระยะๆ หลังจากการเรียนผ่านไป 3 นาที อีก ได้ทดลองความคงทนในการจำ ผลปรากฏว่า ความคงทนในการจำของผู้เรียนทั้ง 2 กลุ่ม ไม่แตกต่างกัน²

เจฟเฟอรี่ อาร์. โครี่ (Jeffery R. Cory) และ แจมส์ มีเชล (James S. Micheal) ได้ศึกษาเปรียบเทียบการใช้ชุดการเรียนด้วยชุดเรียนด้วยตนเอง โดยแบ่งกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 18 คน ให้กลุ่มทดลองเรียนด้วยชุดเรียนด้วยตนเอง กลุ่มควบคุมเรียนโดยฝึกจำรายวิชา เนื้อหาที่เรียนได้ทำการทดสอบพร้อมกัน ปรากฏว่า กลุ่มทดลอง ได้คะแนนเฉลี่ย 78.2 % กลุ่มควบคุมได้คะแนนเฉลี่ย 65 % คะแนนแตกต่างกันที่รีสตัน ความเชื่อมัน .001 และหลังจากนี้อีก 1 เดือน ก็นำแบบทดสอบเดิมมาทดสอบอีกครั้งหนึ่ง

¹ สกิต วงศ์สวาร์ค จิตวิทยาการศึกษา หน้า 229

² Robert Joseph Weaver. "The Relative Effects of Massed Versus Distributed Practice upon the Learning and Retention of Eighth Grade Mathematics." Dissertation Abstracts International. p. 2698-A, November 1976

ปรากฏว่า กลุ่มทดลองได้คะแนนเฉลี่ย 69.4 % กลุ่มควบคุมได้คะแนนเฉลี่ย 50.4 % ¹

วรรณ เจียมพะวงศ์ ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลลัพธ์ในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ชั้นประถมปีที่ 5 ระหว่างการใช้แบบเรียนสำเร็จรูปและการสอนตามปกติ ของนักเรียนโรงเรียนวัดหนึ่ง กรมสามัญศึกษา ปีการศึกษา 2514 จำนวน 74 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 37 คน กลุ่มควบคุม 37 คน ใช้เวลาในการทดลอง 10 ชั่วโมง จากนั้นจัดทดสอบความคงทนในการจำ เมื่อ นักเรียนฝ่ายการเรียนรู้ไปแล้ว 12 สัปดาห์ และ 14 สัปดาห์ ผลปรากฏว่า ผลลัพธ์ของการเรียนและความคงทนในการจำแบบเรียน ของทั้งสองกลุ่ม ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ²

ศิรินงค์ พยอมแข้ง ได้ศึกษายผลลัพธ์จากการเรียนและความคงทนในการจำ โดยการใช้ชุดการเรียนด้วยตนเอง ในการสอนวิชาสังคมศึกษา กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมปีที่ 6 โรงเรียนวัดพระปฐมเจดีย์ อําเภอเมือง จังหวัดนครปฐม ปีการศึกษา 2518 จำนวน 50 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 25 คน เนื้อหาที่นำมาสอนมี 3 เรื่อง คือ เรื่องที่ 1 การเดินทางคริออยุธยาครั้งที่ 1 เรื่องที่ 2 การถือเอกสารของพระราศวะ เรื่องที่ 3 รัชสมัยพระนารายณ์มหาราช เป้าอัลลุกดการเรียน ได้ทดลองวัดความคงทนในการจำ 2 ครั้ง พัฒนาไป 1 ครั้งต่อไป 2 สัปดาห์ และ 4 สัปดาห์ ผลปรากฏว่า นักเรียนที่เรียนจากชุดการเรียนด้วยตนเอง ทั้ง 3 เรื่อง มีความคงทนในการจำสูงกว่านักเรียนที่เรียนจากการสอนปกติ ที่ระดับความเชื่อมั่น .01 ทั้ง 2 ครั้ง อีกทั้งน่าว่าคะแนนระหว่างผลลัพธ์ก็ทางการเรียน กับความคงทนในการจำครั้งที่ 1 กับความคงทนในการจำครั้งที่ 2 ใกล้เคียงกัน ซึ่งผู้วิจัยได้แสดงความ

¹ Jeffery R. Cory and James S. Micheal. "Retention in S.P.I.

Introductory Psychology Course." Learning Packages in American Education. p. 17-19

² วรรณ เจียมพะวงศ์ การศึกษาเปรียบเทียบผลลัพธ์ในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ชั้นประถมปีที่ 6 ระหว่างการใช้แบบเรียนสำเร็จรูปและการสอนตามปกติ 71 หน้า

คิดเห็นว่าผู้เรียนอาจคุ้นกับการทดลองและระลึกถึงคำตอบได้ดีขึ้น เมื่อได้รับการทดลองขึ้นบ่อย ๆ¹

ปริยา จันทร์สิทธิเวช ^{ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลลัมพุกที่ทางการเรียน และความคงทนในการจำของนักเรียนขึ้นประมาณเดือนปีที่ 1 โรงเรียนวัดพวงสุวรรณ์ อําเภอสวี จังหวัดชุมพร ปีการศึกษา 2521 จำนวน 50 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 25 คน มีนักเรียนที่มีระดับความสามารถทางคณิตศาสตร์สูง 13 คน ต่ำ 12 คน กลุ่มควบคุม 25 คน มีนักเรียนที่มีความสามารถทางคณิตศาสตร์สูง 12 คน ต่ำ 13 คน กลุ่มทดลอง ใช้เรียนด้วยบทเรียนที่ไม่เกมประกอบ กลุ่มควบคุม ใช้บทเรียนที่ไม่มีเกมประกอบ ใช้เวลาในการทดลอง 44 นาที (ค่าบล็อก 20 นาที) และ ได้ทดลองความคงทนในการจำ เมื่อการเรียนแล้วลุด และผ่านไปเป็นเวลา 3 สัปดาห์ ผลปรากฏว่า ความคงทนในการจำของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ไม่แตกต่างกัน²}

สุวักร ศิริพัฒนา ^{ได้ศึกษาเปรียบเทียบความถี่ทางการเรียนภาษาไทย และความคงทนในการจำของนักเรียนที่สอน โดยใช้วิธีเรียนเพื่อรู้แจ้ง กับนักเรียนที่สอน โดยไม่ใช้วิธีเรียนเพื่อรู้แจ้ง กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนชุมชนวัดบ้านระกาด อําเภอบางป้อ จังหวัดลุมพินี ในการเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2525 จำนวน 60 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 30 คน และกลุ่มควบคุม 30 คน ใช้เวลาสอน 48 นาที การศึกษาครั้งนี้ใช้แบบแผนการทดลองแบบ Completely Randomized Design เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบทดสอบรวมวัดผลลัมพุกที่ทางการเรียน และแบบทดสอบมาตรฐานวัดความถี่ทางการเรียนภาษาไทย สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ t-test ผลการวิจัยพบว่า ความถี่นัดทางการเรียนของนักเรียนทั้งสองกลุ่ม ไม่แตกต่างกัน ส่วนความคงทนในการจำ นักเรียนที่สอน โดยวิธี}

¹ ศิริพัฒนา พยอมเย้ม การศึกษาผลลัมพุกที่ทางการเรียนและความคงทนในการจำ โดยการใช้ชุดการเรียนด้วยตนเอง ในวิชาสังคมศึกษา 151 หน้า

² ปริยา จันทร์สิทธิเวช การศึกษาเปรียบเทียบผลลัมพุกที่ทางการเรียนและความคงทนในการจำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนคณิตศาสตร์ โดยวิ่งและไม่วิ่งประกอบ 145 หน้า

เรียนเพื่อรู้แจ้ง มีความคงทนในการจำสูงกว่านักเรียนที่สอนโดยไม่ใช่วิธีเรียนเพื่อรู้แจ้ง อายุร่วมกับนักเรียนที่มีความสามารถทางสังคมที่ระดับ .05¹

สุภาพร จิตรา เอื้อตระกูล ได้วิจัยทดลองเรื่อง การศึกษาผลลัพธ์ทางการเรียน และความคงทนในการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนด้วยวิธีสอนแบบโรเซนไซน์ กับการสอนตามคู่มือครุ ศึกษาครั้งนี้จัดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบผลลัพธ์ทางการเรียน และความคงทนในการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนด้วยวิธีสอนแบบโรเซนไซน์ และที่เรียนด้วยวิธีสอนตามคู่มือครุของกรมวิชาการ กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นประถมปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2531 โรงเรียนท่าใบสัก อําเภอท่าศาลา จังหวัดชัยนาท จำนวน 40 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 20 คน และกลุ่มควบคุม 20 คน นักเรียนกลุ่มทดลอง สอบโดยวิธีสอนแบบโรเซนไซน์ ส่วนกลุ่มควบคุมสอบโดยใช้วิธีสอนตามคู่มือครุ ของกรมวิชาการ ใช้เวลาทำการสอน กลุ่มละ 40 นาที caliber 20 นาที เมื่อเสร็จสิ้นการทดลองได้ทดสอบโดยใช้แบบทดสอบวัดผลลัพธ์ทางการเรียน (ความเชี่ยมั่น .83) ทั้งได้ 2 สัปดาห์สอบวิเคราะห์ข้อมูล ปรากฏว่า ผลลัพธ์ทางการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนเกลือนักเรียนกลุ่มควบคุม ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ล้วนความคงทนในการเรียนรู้ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม แตกต่างกัน อายุร่วมกับนักเรียนที่มีความสามารถทางสังคมที่ระดับ .01²

¹ สุวักร ศิริพัฒนา การศึกษาเปรียบเทียบความคงทนทางการเรียน และความคงทนในการจำ ระหว่างนักเรียนที่สอนโดยใช้ และไม่ใช่วิธีเรียนเพื่อรู้แจ้ง ในวิชาภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 73 หน้า

² สุภาพร จิตรา เอื้อตระกูล "การศึกษาผลลัพธ์ทางการเรียนและความคงทนในการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนด้วยวิธีสอนแบบโรเซนไซน์ กับการสอนตามคู่มือครุ" บทคัดย่อปริญญาในนี้การศึกษาดูงานวิชาชีพและการศึกษานำมาบันทึก ปีการศึกษา 2531 นักศึกษา หน้า 121 - 122

จากการทดลอง เกี่ยวกับเรื่องความคงทน ในการจำตามที่กล่าวมา หากครูผู้สอนได้ศึกษาให้เข้าใจถึงสิ่งต่าง ๆ ที่มีอิทธิพล หรือมีผลต่อการจำของผู้เรียน ก็อาจสามารถน่าความรู้ในเรื่องนี้ไปใช้ประโยชน์ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาต่าง ๆ รวมทั้งการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเรื่องการอ่านออกเสียงคำไทย เพื่อล่วงเสริมความคงทนในการจำแก่ผู้เรียนได้เป็นอย่างดี

7. การจัดสถานการณ์ทางการเรียนให้ช่วยให้เกิดความคงทนในการจำ

สุวัธน์ ศิริพัฒนา ได้ค้นคว้ารวบรวมวิธีการต่าง ๆ ที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความคงทนในการจำรายข้อมูล ได้ดังนี้ โดยสรุปรายละเอียด ไว้ดังนี้¹

1. การจัดบทเรียนให้มีความหมาย (Meaningfulness)

การจัดบทเรียนให้มีความหมาย ได้แก่ การจัดบทเรียนให้เป็นระเบียบ เป็นหมวดหมู่ เกิดความหมายต่อผู้เรียน อันเดอร์วูด (Underwood) กล่าวว่า โดยทั่วไปแล้วบทเรียนที่จำได้ง่าย จะสืบเช้ากันมาบทเรียนที่จำได้ยาก บทเรียนใดที่เรียนรู้ได้เร็วจะจำได้นาน ส่วนบทเรียนใดที่เรียนรู้ได้ช้าก็จะลืมไปในเวลาอันรวดเร็ว ดังนี้เพื่อให้นักเรียนจำบทเรียนได้ง่ายและเร็วขึ้น ครูผู้สอนจะต้องพยายามจัดบทเรียนให้มีความหมายแก่ผู้เรียน ซึ่งอาจทำได้ ดังนี้

1.1 การสร้างสื่อสัมพันธ์ (Mediation) เป็นวิธีการสร้างความสัมพันธ์ ที่มีความหมาย เพื่อช่วยให้จำบทเรียนที่ขาดความหมาย ตัวอย่าง เช่น หากกำหนดให้ผู้เรียนจำคำที่เข้าคู่กันเช่นล่างนี้ คือ

หนึ่ง	-	แก้ว
เท้า	-	เก้าอี้
สอง	-	นาฬิกา

¹ สุวัธน์ ศิริพัฒนา การศึกษาเบรียบเทียบความแตกต่างทางการเรียนและความคงทนใน การจำ ระหว่างนักเรียนที่สอนโดยใช้ และไม่ใช้วิธีเรียนเนื้อร้อง แจ้งในวิภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ หน้า 21 - 26

ผู้เรียนคงจำคำที่เข้าคู่กันนี้ได้ยาก เพราะคำแต่ละคำไปมีความสัมพันธ์กัน ถ้าครูผู้สอนพยายามสร้างสื่อสัมพันธ์ระหว่างคำแต่ละคำ ก็จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถจำได้ง่ายขึ้น เช่น

ห่วงโซ่ในแก้ว

เก้าอยู่ใต้เก้าอี้

ม่อนเคาะนาฬิกา

1.2 การจัดระบบไว้ล่วงหน้า (Advance organization) เป็นการสรุปโครงสร้าง หรือกระบวนการที่เกี่ยวกับบทเรียนให้ผู้เรียนทราบ ก่อนการเรียนหรือเบื้องหน้าวิชาในบทเรียนนั้น ๆ

1.3 การจัดเป็นลำดับขั้น (Hierarchical structure) ได้แก่ การจัดบทเรียนให้เรียงลำดับตามขั้นตอน โดยมีตัวสักการว่า การเรียนรู้ในระดับต่ำกว่า จะเป็นฐานในการเรียนรู้ระดับที่สูงขึ้นไป ตั้งนั้นจึงจัดให้เรียนรู้ไปตามลำดับขั้นด้วย yakongpa

1.4 การจัดเข้าเป็นหมวดหมู่ (Organization) ได้แก่ การเน้นจำแนกสิ่งของที่ต้องการให้ผู้เรียนเข้าใจให้เป็นหมวดหมู่

2. การจัดสถานการณ์ช่วยการเรียนรู้ (Mathemagenic)

วิธีการที่จะช่วยให้ผู้เรียนมีความจำรายละเอียดขั้นอีกขั้นหนึ่ง ได้แก่ การจัดสถานการณ์ให้ผู้เรียนมีโอกาสทำกิจกรรมต่าง ๆ เกี่ยวกับบทเรียนมากขึ้น ทั้งในระหว่างการเรียนการสอน และภายหลังการเรียนการสอนแล้ว การจัดสถานการณ์ช่วยการเรียนรู้ อาจทำได้ดังนี้

2.1 การนึกถึงสิ่งที่เรียนในขณะที่กำลังฝึกฝนอยู่ (Recall during practices)

ได้แก่ การทบทวนบทเรียนภาษาไทยที่เรียนแล้วรู้สึกสนุกไปแต่ละครั้ง เช่น สมมุติว่าใน การสอนบทเรียนบทหนึ่ง ผู้เรียนต้องใช้เวลาอ่านเที่ยวละ 30 นาที ครูผู้สอนกำหนดเวลาให้อ่าน 2 ชั่วโมง ผู้ที่อ่านแต่เดือนจนครบ 4 เที่ยว จะจำได้โดยกว่าคนที่อ่านจนเพียง 1 เที่ยว แล้วบทหวานชื่อความที่อ่านนั้น โดยการพยายามทำความเข้าใจสิ่งที่อ่านให้ชัดเจนขึ้น แม้จะใช้เวลา

2 ชั่วโมง เน่ากันเกิดตาม ซึ่งเห็นได้จากตัวอย่างการทดลองของนักจิตวิทยา ที่ทดลองนำคำที่ไม่มีความหมายจำแนก 16 คำ มาเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยให้กลุ่มทดลองทั้งหมด อ่านคำตั้งกล่าว และแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มต่าง ๆ และกำหนดให้แบ่งเวลาบทกวานไปเฉลี่ยที่ สักหนึ่ง ในอัตราส่วนต่อ ๑ กัน ผลปรากฏว่า ซึ่งแบ่งเวลามาใช้ในการบทกวานมากเท่าใด ผู้เรียน จะจำได้นานขึ้นเท่านั้น ดังผลสรุปในตาราง ต่อไปนี้

ตาราง ๑ แสดงการเปรียบเทียบเวลาที่ใช้บทกวานคิดเป็นร้อยละของเวลาที่ใช้
ในการฝึกฝน เพื่อศึกษาผลลัพธ์ทางการอ่าน

เวลาที่ใช้บทกวานคิดเป็นร้อยละ ของเวลาที่ใช้ในการฝึกฝน	ร้อยละของคำที่จะจำได้	
	วัดกันทีที่หมดเวลา	วัดเมื่อ 4 ช.ม. ให้หลัง
80	74	48
60	57	37
40	54	28
20	50	26
0	35	15

2.2 การเรียนเพิ่มขึ้น (Overlearning) ได้แก่ การเรียนซ้ำอีกหลายหลัง จากที่จำบทเรียนนั้นได้แล้ว ซึ่งจะเป็นผลให้จำได้แม่นยำขึ้น และจำได้นานขึ้น

2.3 การบทกวานเรียน (Periodic reviewing) ได้แก่ การบทกวานบทเรียนที่เรียนไปแล้วเป็นระยะ ๆ จากการทดลองเกี่ยวกับการบทกวานเรียน โดยนักจิตวิทยา

ได้ทดลอง ให้เด็กจำบทเรียนและซ่างหนึ่ง เมื่อจำได้แล้วก็ทดสอบเป็นครั้งแรก โดยกำหนดเวลาสอบให้ห่างจาก การเรียนรู้เป็นระยะต่าง ๆ กัน คือ กลุ่มแรกทดสอบก่อนที่เรียนรู้ กลุ่มต่อไปจะทดสอบหลังจากเรียนรู้แล้ว 1 วัน 7 วัน 15 วัน ตามลำดับ หลังจากนั้นก็ให้เรียนรู้เป็นเวลาไปอีก แล้วทดสอบเด็กในกลุ่มต่าง ๆ เหล่านี้ร่วมกัน กัน เป็นการทดสอบครั้งที่สองนຽงหากฎว่า ผลการทดสอบตรงกับข้อเท็จจริง ดังได้กล่าวมาแล้วข้างต้น คือ การลืมของคนเราจะขึ้นอยู่กับเวลา ซึ่งเห็นได้จากเด็กกลุ่มแรกจะทำคะแนนได้ดีที่สุด กลุ่มที่ทดสอบในเวลาห่างออกไปจะทำคะแนนได้ไม่ดีลงตามลำดับ และข้อเท็จจริงอีกประการหนึ่งที่ได้จากการทดลองนี้ ก็คือ การทดสอบกันที่เรียนรู้จะช่วยลดปริมาณของการลืม ได้มาก ในการทดสอบครั้งที่สอง เด็กกลุ่มแรกก็จะทำคะแนนได้ดีที่สุดอีก และเด็กในกลุ่มอื่นก็จะทำคะแนนได้ลดเหลือกันไปตามลำดับ หากเราถือว่าการทดสอบครั้งแรก เป็นการทบทวนแบบเรียนที่เรียนรู้แล้ว เราถือว่าลรูปได้ว่า การทบทวนแบบเรียน ในเวลาที่กระชันนิดกับการเรียนรู้ จะได้ผลดีกว่าการทบทวนแบบเรียนในเวลาที่ห่างออกไป อีกทั้งในเวลาที่ใกล้กับการเรียนรู้มากเท่าใด ก็จะมีประสิทธิภาพมากขึ้นเพื่อรองรับ

การทดลองเกี่ยวกับการทบทวนแบบเรียนอีกวิธีหนึ่งนั้น นักวิจัยไทยได้ทดลอง โดยให้นักเรียนอ่านบทความเรื่องหนึ่ง แล้วจัดการทดสอบครั้งแรกในเวลาต่าง ๆ กันและมีการทดสอบเป็นครั้งที่สอง เมื่อข้อจำกัดของการเรียนรู้ เช่นการเข้าใจ แต่ใช้การทบทวนที่ต่างกัน คือ กลุ่มหนึ่งใช้การทดสอบเป็นการทบทวน อีกกลุ่มหนึ่งใช้ทบทวนโดยการอ่านเพิ่มเติมอีกหนึ่งเที่ยว ผลปรากฏว่า การทบทวนโดยการอ่านจะมีประสิทธิภาพต่ำกว่าเมื่อทบทวนในเวลาใกล้ ๆ กันที่เรียนรู้ใหม่ ๆ แต่ถ้าเป็นการทบทวนในเวลาที่ห่างออกไป การอ่านใหม่จะได้ผลดีกว่า

2.4 การจำอย่างมีเส้นทาง (Logical memory) จะลังเลก่อนให้รู้ใน การจำคำที่มีความหมาย แม้ว่าจะไม่ได้รู้ด้วยเป็นหมวดหมู่ก็จะจำได้ดีกว่าการจำคำที่ไม่มีความหมาย และในท่านองเดียวกัน หากเราจัดคำต่าง ๆ ให้เป็นระเบียบเป็นหมวดเป็นหมู่ ก็จะจำได้ง่ายขึ้น ดังตัวอย่าง การทดลองของนักวิจัยไทยที่ทดลองให้นักเรียนจำตัวเลข ตัวไปร์ คือ

5	8	1	2	1	5	1	9	2	2	2	6
2	9	3	3	3	6	4	0	4	3	4	7

โดยแบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มแรกเป็นนักเรียนชั้นประถมปีที่ 2 จำนวน 30 คน กำหนดให้ใช้วิธีห้องจำ ผู้ทดลองได้เขียนเลขสอง-digit ตามกราฟ และอธิบายว่าการจำรูดเดียวของ ฯ ย้อมจะจำได้ยากกว่าการแบ่งเป็นช่วง ๆ แล้วหองเป็นจังหวะไป ดังนี้น เรายังแบ่งออกเป็น 581 215 192 226 293 336 404 347 เมื่ออธิบายแล้ว ก็ให้นักเรียนใช้เวลาหองจำครึ่งชั่วโมงเด็กกลุ่มที่สอง เป็นนักเรียนชั้นประถมปีที่ 1 จำนวน 29 คน ผู้ทดลองได้กำหนดให้ใช้กฎเกณฑ์ช่วยในการจำ โดยผู้ทดลองเขียนเลขสอง-digit ตามกราฟแล้วอธิบายว่า ตัวเลขเหล่านี้มีหลักเกณฑ์บางอย่างແงอยู่ คือ เลขสอง-digit จะบวกกันเป็น 3 แล้วบวกตัวที่ 4 สับกันไป คือ $5+3 = 8$ $8+4 = 12$ $12+3 = 15$ $15+4 = 19$ เป็นเช่นนี้เรื่อยไปจนจบ เมื่อได้หลักเกณฑ์แล้วก็ให้เวลาหองจำครึ่งชั่วโมงเข่นกัน เมื่อหมดเวลา ก็ทำการทดสอบทั้งที่ ปรากฏว่า นักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม จำตัวเลขได้ดีขึ้น ๆ กัน เมื่อทดสอบความจำอีกครึ่งหนึ่ง หลังจากที่เรียนแล้วเป็นเวลา 3 สัปดาห์ ผลก็คือ เด็กกลุ่มแรก ไม่มีความสามารถตอบได้ถูกต้องทั้งหมดแม้แต่คนเดียว ล้วนเด็กกลุ่มที่สอง ทั้งหมด 6 คน ที่สามารถตอบได้ถูกต้องหมดทุกด้วย

2.5 การหองจำ (Recitation) ได้แก่ การให้หองบทเรียนต่อ ๆ กัน เมื่อช่วยความจำ จากการวิจัย โดยการทดลอง ให้ผู้เรียนจำคำที่มีความหมายจำนวนหนึ่ง ในเวลาที่กำหนดให้ แต่กำหนดให้ใช้วิธีการต่อเนื่อง ตัวที่ 1 กลุ่มแรกให้อ่านใบใจดูอยู่เวลา 1 กลุ่มที่สองอ่านออกเสียง 20 % ของเวลาที่กำหนดให้ กลุ่มที่สามอ่านออกเสียง 40 % ของเวลาที่กำหนดให้ กลุ่มที่สี่อ่านออกเสียง 60 % ของเวลาที่กำหนดให้ และกลุ่มที่ห้าอ่านออกเสียง 80 % ของเวลาที่กำหนดให้ กำหนดให้ ผลการทดลองปรากฏว่า กลุ่มที่ห้าเวลาอ่านออกเสียงมาก จะจำได้ดีกว่ากลุ่มที่ใช้เวลาอ่านออกเสียงน้อยเป็นลำดับไป กลุ่มที่อ่านใบใจดูจะจำได้น้อยที่สุด แสดงว่าการอ่านออกเสียงจะช่วยให้ผู้เรียนจำบทเรียนได้ดีกว่าการอ่านในใจ ยังใช้เวลาอ่านออกเสียงมากเท่าใด ความจำจะดีขึ้นเท่านั้น

2.6 การใช้จินตนาการ (Imagery) ได้แก่ การสร้างจินตนาการให้ลับผนังกับสิ่งที่ต้องการจะจำ จากการศึกษาของนักปรัชญา ปรากฏว่า สมองซึ่งซ้ายจะทำหน้าที่เกี่ยวกับความจำทางภาษาและสิ่งที่เป็นนามธรรม สมองซึ่งขวาจะจำเกี่ยวกับสิ่งที่เป็นรูปธรรม หากเราสามารถสร้างความสัมพันธ์ระหว่างภาษาและสิ่งที่เป็นรูปธรรมได้ ก็จะทำให้เราจำได้ดีขึ้น

จากที่กล่าวมาทั้งหมดจะเห็นว่า การจัดสถานการณ์ทางการเรียนเนื้อหาเรียน ให้ผู้เรียน เกิดความคิดเห็นใน การจำ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการจัดบทเรียน ให้มีความหมาย หรือการจัดสถาน การณ์ช่วยการเรียนรู้ ในลักษณะต่าง ๆ ตามรายละเอียดที่กล่าวมานี้ หากครูผู้สอนรู้จักนำไปปรับใช้ในการสอนการอ่านออกเสียงคำไทย โดยจัดบทเรียนและกิจกรรมการเรียนการสอนให้เหมาะสม กับผู้เรียนในระดับต้น ๆ ต่าง ๆ คงช่วยเพิ่มพูนประสิทธิภาพด้านการเรียนการสอนเกี่ยวกับเรื่องนี้ได้ดียิ่งขึ้นอย่างแน่นอน

8. ช่วงเวลาที่เหมาะสมในการทดสอบเกี่ยวกับความคงทนในการจำ

การจำให้ช่วงเวลา เป็นพอดีกับความคงทนในการจำ มีผู้หลายท่านได้ศึกษาแนะนำไว้ พอจะสรุปมาเฉพาะบางตัวอย่าง ได้ดังนี้

อาร์瑟ร์ ออติส (Arthur S. Otis) ได้ทดลองใช้แบบทดสอบวัดความถ้วนทางการเรียนด้านภาษา ทดสอบความสามารถของนักเรียนเกรด 4-5 โดยให้นักเรียนนำแบบทดสอบคู่ชนาญกัน โดยเว้นช่วงเวลาในการทำแบบทดสอบทั้งสองฉบับห่างกันในระยะเวลาอันเหลื่อมล้ำกัน นักเรียนได้คะแนนเพิ่มขึ้นมากกว่าการรีบก็จะมีผลต่อการจำ แต่เมื่อเว้นช่วงเวลาในการทำแบบทดสอบทั้งสองฉบับห่างกัน 2 วัน นักเรียนจะทำคะแนนเพิ่มขึ้น 4 คะแนน ถ้าเว้นช่วงเวลาในการทำแบบทดสอบห่างกัน 2 สัปดาห์ คะแนนจะเพิ่มขึ้น 3 คะแนน ถ้าเว้นช่วงเวลา 1 เดือน คะแนนจะเพิ่มขึ้น 2 คะแนน และถ้าเว้นช่วงเวลา 3 เดือนขึ้นไป นักเรียนจะทำคะแนนเพิ่มขึ้น 1 คะแนน¹

จูน ซี. นันนอลลี่ (Jum C. Nannally) กล่าวว่า เพื่อก่อให้เกิดความคลาดเคลื่อนต่าง ๆ น้อยลง ควรเว้นช่วงเวลาในการสอนขึ้นห่างกันอย่างน้อย 2 สัปดาห์ เพราะความ

¹ Arthur S. Otis. Otis-Quick Scoring Mental Ability Tests (Beta Test : Form FM) : Manual of Direction for Beta Test. 12 p.

เคยชินในการทำแบบทดสอบ จะทำให้ค่าสถิติมั่นคงระหว่างคะแนนทั้ง 2 ครั้งสูง¹

มัวริช ซี. ลินด์วอลล์ (Mauritz C. Lindvall) และ อันโทนี เจ. นิกโอด (Anthony J. Nitko) เสนอแนะว่าการทดสอบข้าค่าวรเว้นช่วงเวลาห่างกัน ตั้งแต่ 1 สัปดาห์ ถึง 1 เดือน เนื่องจาก เว้นช่วงเวลาดังกล่าว จะทำให้เกิดความคงที่ของคะแนน ที่ได้รับจาก การทดสอบข้า²

อัลัน เอส. วิลล莫ท (Alan S. Willmott) และ นัฟกาล แอล. เดลล์โนนด์ (Nuttall L. Desmond) เสนอว่า ควรเว้นช่วงเวลาในการสอบข้าไม่เกิน 2 เดือน³

ชوال แฟร์ตากุล ได้เสนอว่า ในการสอบข้า โดยใช้แบบทดสอบบันทึกเดียว ก็ไปใช้สอบบุคคลกลุ่มเดียวกัน เวลาในการทดสอบครั้งแรกและครั้งที่สอง ควรเว้นห่างกันประมาณ 2-4 สัปดาห์⁴

สุวนา พรมพักนกุล กล่าวว่า เวลาในการทดสอบครั้งแรกและครั้งที่สอง โดยใช้แบบทดสอบชุดเดียวกันสอบผู้เรียนกลุ่มเดิม ไม่ควรสอบติดกันเกินไป เนื่องจากทำให้ผู้สอบสามารถระลึกข้อสอบได้ ควรเว้นระยะเวลาพอสมควร แต่ไม่ควรเกินกว่า 3 เดือน⁵

โอล加 บูแซร์ส์วัลล์ ได้ศึกษาอิทธิพลของช่วงเวลาที่มีต่อสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น ของแบบทดสอบ โดยใช้แบบทดสอบวัดความก้าททางการเรียนแก่เรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

¹Jum C. Nannally. Test and Measurement. 446 p.

²Mauritz C. Lindvall, and Anthony J. Nitko. Measuring Pupil Achievement and Aptitude. 237 p.

³Alan S. Willmott, and Nuttall L. Desmond. The Reliability of Examination at 16. 106 p.

⁴ชوال แฟร์ตากุล เอกสารประกอบการเรียนวิชาอัดผลการศึกษา หน้า 1

⁵สุวนา พรมพักนกุล “การหาความเชื่อมั่น” เอกสารประกอบการเรียนวิชาอัดผล 505

ของสำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยคริสต์วิโรจน์กรุงเทพมหานคร ทดลองกับนักศึกษา วิทยาลักษณ์ครูดรูปสุม ระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นปีที่ 1 ช่วงเวลาที่ใช้แบ่งเป็น 5 ช่วง คือ 3 วัน 7 วัน 15 วัน 30 วัน และ 60 วัน ผลปรากฏว่า การสอนข้าในช่วงเวลา 15 วัน ให้ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นสูงกว่าช่วงอื่น¹

จากข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับช่วงเวลาที่เหมาะสมที่สุดในการวัดความคงทนในการจำตามที่กล่าวมาทั้งหมด ผู้จะสรุปได้ว่า ในการทดสอบข้า โดยใช้ชื่อสอบชุดเดียว กับนักศึกษา คุณผู้สอนครู วันระยะเวลาในการทดสอบตั้งไว้ คือ ควรทดสอบหลังจากการเรียนการสอนผ่านไปแล้วไม่นานกว่า 2 สัปดาห์ และไม่ควรเกิน 3 เดือน พระช่วงเวลาตั้งกล่าว จะให้สัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นสูงกว่าการทดสอบในช่วงอื่น ๆ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยในต่างประเทศ

แนชี ซู มิกเซลล์ วัตสัน (Nancy Sue Mitchell Watson) ศึกษาเรื่อง ผลของการใช้โปรแกรมปรับปรุงการอ่านของนักศึกษาวิทยาลัย กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาที่เรียนรายวิชา Reading 104 ที่วิทยาลัยเมโทร โพลิเทคนิค รัฐโคโลราโด ปี ค.ศ. 1980 แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 64 คน สอนโดยใช้โปรแกรมการปรับปรุงการอ่าน กลุ่มควบคุม 57 คน สอนแบบชรุมดาทดลองก่อนดำเนินการสอน โดยใช้ Mc Graw Hill Basic skills Series เพื่อวัดผลในเรื่อง อัตราความเร็วในการอ่าน ความเข้าใจ ความรู้ทางศิพท์ ทักษะการเรียน และเจตคติ ความล้ำเรื่องในการเรียนรายวิชาที่ หลังจากการทดลองสอน 15 สัปดาห์ ทำการทดสอบ ผลปรากฏว่า กลุ่มทดลองมีผลคะแนนเพิ่มขึ้น แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เป็นไปเรียบเทียบกับกลุ่มควบคุม และการเปลี่ยนแปลงของกลุ่มทดลอง ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ในเรื่อง

¹ โสภา บุญศรีสวัสดิ์ อิทธิผลของช่วงเวลาที่มีต่อสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นแบบทดสอบข้า

ความเข้าใจ เจตคติและความสำเร็จในการเรียน แต่จะแตกต่างกันในเรื่องอื่น และผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของนักศึกษาหญิง นักศึกษาชายไม่แตกต่างกัน แต่จะแตกต่างกันในเรื่องเจตคติและความสำเร็จในการเรียน ผู้วิจัยกล่าวว่า นักศึกษาที่เรียนรายวิชานี้ให้ความคิดเห็นว่า ได้รับความรู้และประโยชน์มาก และสามารถนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ในการเรียนรายวิชานี้ได้เป็นอย่างดี¹

เดวิด พี. ออสบูร์เบล (David P. Ausubel) ได้ศึกษาค้นคว้าเรื่องการเรียนรู้ และความคงทนในการจำเนื้อเรื่องที่ให้อ่าน โดยตั้งสมมุติฐานในการศึกษาค้นคว้าว่า การเรียนรู้ และความคงทนในการจำเนื้อเรื่องที่มีความหมาย แต่ถ้าอ่านไม่คุ้นเคยมาก่อน สามารถทำได้และทำให้ป่วยชื้น โดยการจับทำให้มีใจความต้องรับรู้เรื่องไว้ล่วงหน้าก่อนเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาปีที่ 4 จำนวน 120 คน ซึ่งศึกษาวิชาจิตวิทยาการศึกษาในมหาวิทยาลัยอิลลินอยล์ ประเทศสหรัฐอเมริกา เมื่อปี ค.ศ. 1960 โดยให้กลุ่มตัวอย่างหักกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม อ่านบทความที่ไม่คุ้นเคยมาก่อน ซึ่งมีบททดสอบล่วงหน้าเนื้อเรื่อง โดยให้กลุ่มควบคุม อ่านบทความที่มีบททดสอบไม่ตรงกับเนื้อเรื่อง กลุ่มทดลองอ่านบทความที่มีบททดสอบตรงกับเนื้อเรื่อง ผลการศึกษาค้นคว้า พบว่า กลุ่มทดลองมีการเรียนรู้และความคงทนในการจำเนื้อเรื่อง ได้ดีกว่ากลุ่มควบคุม²

อาโรน (Aron) ได้ศึกษาเปรียบเทียบนักเรียนที่อ่านเก่งกับนักเรียนที่อ่านไม่เก่ง เรื่องความสามารถในการสะกดคำ การอ่านออกเสียงเป็นพยางค์ การแบ่งคำออกเป็นพยางค์ และเชาวน์ปัญญาของนักเรียนระดับ 4 จำนวน 175 คน และนักเรียนระดับ 8 จำนวน 155 คน เมื่อปี ค.ศ. 1960 โดยใช้แบบทดสอบ 3 ชุด ได้แก่ แบบทดสอบการอ่านแคลลิฟอร์เนีย

¹Nancy Sue Mitchell Watson. "The Effect of A Reading Improvement Program on The College Student." Dissertation Abstracts International. 42 : 1570 A, October, 1981.

²David P. Ausubel. "The use of Advance Organizers in Learning and Retention of Meaning Material." Journal of Educational Psychology.

(The California Reading Test Form D.D) แบบทดสอบการอ่านการเขียนและกดคำตามคำบอก 60 คำ (A 60 - Word, List Dictation Spelling Test) และแบบทดสอบวัดภาวะทางสมองแคลลิมอร์เวนี่ย (The California Test of Mental Maturity) ผลปรากฏว่า นักเรียนระดับ 4 และระดับ 8 ที่อ่านเก่งจะมีความสามารถในการเขียนและกดคำ การอ่านเสียงเป็นเพียงครั้งเดียวที่ก้าวไปเรียนที่อ่านไม่เก่ง อายุร่วมปีนัยสำคัญทางสถิติ¹

เดวิด จอห์น บรูคส์ (David John Brooks) ได้ศึกษาวิจัย เรื่องผลการใช้โปรแกรม การสอนชื่อและรูปการอ่านของนักเรียนชั้นประถมปีที่ 4,5 และ 6 เมื่อปี ค.ศ. 1977 เพื่อทราบว่า โปรแกรมการสอนชื่อและรูปการอ่านที่จัดขึ้นโดยเฉพาะสำหรับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง จะทำให้เกิดผลต่อไปนี้หรือไม่ คือ 1) การสอนอ่านชื่อและรูปจะให้นักเรียนมีผลลัพธ์ทางการอ่าน 2) การสอนชื่อและรูปจะลุบอัศจรรยาภิภาพของนักเรียน 3) ผลจากการสอนชื่อและรูปจะทำให้นักเรียนมีทักษะด้านอื่นๆ 4) ผลจากการสอนชื่อและรูปจะทำให้นักเรียนมีเคณนา เฉลี่ยการอ่านสูงขึ้น กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมปีที่ 4,5,6 จำนวน 64 คน ที่มีระดับสติปัญญา 80 หรือสูงกว่า และมีความสามารถในการอ่านต่ำกว่าระดับที่กำลังเรียนอยู่ 1 ระดับ ผลปรากฏว่า นักเรียนกลุ่มตัวอย่างแต่ละคนมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ในด้านความสามารถที่ต่อการอ่านและโรงเรียน นอกนั้น ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ²

โจน ออลด์ฟอร์ด แมทเชม (Joan Oldford Matchim) ได้ศึกษาเรื่องผลของคำซึ้นและความถี่ของคำ ที่มีผลต่อการช่วยให้จำคำนั้นได้ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมปีที่ 1 ซึ่ง มีทักษะการอ่านคำในระดับต่าง ๆ กัน ทั้งเพศหญิงและเพศชาย การทดลองจัดการทำ

¹Aron I. E. "Comparisone of Good and Poor Reading in Fourth and Eight Grade." Journal of Educational Research. 1 : 34-37, September, 1960.

²David John Brooks. "The Effects of Remedial Reading Program upon Selected Reading Students in the Fourth, Fifth, and Sixth Grade." Dissertation Abstracts International. 37 : 6920 A, December 1977.

โดยใช้คำศัพท์และภาษาที่นักเรียนเข้าใจง่าย ประโยชน์แบบและความต้องการคำนึงของคำ ไม่ใช่ว่าให้นักเรียนจำคำที่นำมารอสอนได้ โดยคำแนะนำการสอนดังนี้ ให้กู้มุกด์ลงอ่านคำที่กำหนดให้โดยให้อ่านเป็นคำโดยก่อนจากนั้นจึงให้อ่านคำนั้นในรูปประยุคครั้งหนึ่ง ชื่อการอ่านในรูปประยุคหนึ่ง แบ่งเป็น 2 ครั้งคือ ครั้งแรกให้อ่านคำที่ต้องการสอนโดยน้ำคำนั้น ๆ มาประกอบกับคำอื่น ๆ ในวลี หรือประโยชน์โดยว่างคำที่ต้องการสอนไว้หน้าคำกริยาหลัก ครั้งที่สอง ให้อ่านคำที่ต้องการสอนโดยน้ำคำนั้น ๆ มาประกอบกับคำอื่น ๆ ในวลี หรือประโยชน์โดยว่างคำที่ต้องการสอนไว้หลังคำกริยาหลัก ผลจากการวิจัยพบว่า คำที่นำมาสอนให้นักเรียนอ่าน ถ้าปรากฏในบริบทสูงจะทำให้นักเรียนอ่านได้ถูกต้องกว่าคำที่ปรากฏในบริบท ซึ่งมีจำนวนความถี่ที่อยู่ครั้งกว่า แต่นักเรียนที่มีทักษะในการอ่านสูงจะอ่านคำได้ถูกต้องกว่านักเรียนที่มีทักษะในการอ่านต่ำกว่า อายุที่มีผลสำคัญทางสถิติ นอกจากนักเรียนที่มีทักษะในการอ่านต่ำกว่า ยังเน้นให้เห็นว่าการสอนอ่านคำต่าง ๆ นักเรียนจะอ่านได้หรือไม่คืบขึ้นอยู่กับความถี่ของคำนั้น ๆ ที่ปรากฏในข้อมูล ที่นำมาสอน¹

2. งานวิจัยในประเทศไทย

จริยา สุรัตน์ฯ ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลของการอ่านคำ โดยใช้กลไกในการสอนตามปกติของนักเรียนที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 กู้มตัวอ่านที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2513 โรงเรียนวัดหนอง ลังหัวศรีราษฎร์ จำนวน 60 คน ผลปรากฏว่า นักเรียนที่เรียนอ่านคำที่ลະคำ โดยใช้สไลด์เป็นคุณภูมิการสอน และนักเรียนที่เรียนตามวิธีปกติ มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนไม่แตกต่างกัน การสอนอ่านที่ลະคำ โดยใช้สไลด์จะช่วยให้นักเรียนจำบทเรียนที่เรียนมาแล้วได้นานกว่าการสอนโดยวิธีปกติ นักเรียนเก่งที่เรียนอ่านคำโดยใช้สไลด์เป็นคุณภูมิการสอน กับนักเรียนเก่งที่เรียนตามวิธีปกติ มีความสามารถในการจำบทเรียนที่เรียนมาแล้วไม่แตกต่างกัน และนักเรียนอ่อนฟ้าเรียนอ่านคำโดยใช้สไลด์ประกอบ

¹ Joan Oldford Matchim. "The Effects of Contextual Cues and Word Frequency on Word Recognition." Dissertation Abstracts International, p. 2643-A, March, 1986.

การสอนมีความสามารถในการจำบทเรียนที่เรียนมาแล้ว ไปแตกต่างกับนักเรียนอ่อนกว่าเรียนตามวิธีสอนปกติ เช่นเดียวกัน¹

ผลวิภา กมลพรวัฒนา ได้ทำการทดลองเพื่อศึกษาเปรียบเทียบการสอนอ่านไทยชั้นประถมปีที่ 5 โดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะกับการสอนแบบเดิม กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นประถมปีที่ 5 โรงเรียนวัดศรีวนาرام และโรงเรียนเวัดดึงวารี อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก ปีการศึกษา 2518 จำนวน 58 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 23 คน กลุ่มควบคุม 35 คน เครื่องมือที่ใช้ คือแบบฝึกหัดเสริมทักษะการอ่านและแบบทดสอบผลลัพธ์จากการเรียน วิเคราะห์ข้อมูลด้วย t-test ผลปรากฏว่า กลุ่มทดลองมีพัฒนาทางความสามารถในการอ่านเพิ่มขึ้น อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 หลังจากที่ได้รับการฝึกทักษะการอ่าน โดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะ ส่วนกลุ่มควบคุมมีพัฒนาทางความสามารถในการอ่านเพิ่มขึ้น อย่างไม่มีนัยสำคัญ และเมื่อเปรียบเทียบ คะแนนผลลัพธ์ระหว่างสองกลุ่มแล้ว พบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะ มีความสามารถสูงกว่านักเรียนที่เรียนตามแบบเดิมอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05²

บันทึก ยันต์โกเศค และคนอื่น ๆ ได้ศึกษาเรื่องผลลัพธ์ในการอ่านคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จังหวัดตราด โดยผู้วิจัยได้สร้างแบบทดสอบผลลัพธ์ในการอ่านคำ จากการนำัญเชิงคำในหนังสือแบบเรียนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่จังหวัดเสือกใช้ทั้งหมด 1,401 คำ เป็นแบบทดสอบ 6 ชุด นำ้าไปทดสอบนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งกำลังเรียนอยู่ระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ ปีการศึกษา 2520 จำนวน 5 อำเภอ 31 โรงเรียน รวมนักเรียนทั้งสิ้น 794 คน ผลปรากฏว่า ไม่มีนักเรียนในอำเภอใดได้คะแนนเกินครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็มเลย และนักเรียนหญิงและชาย มีผลลัพธ์ในการอ่านอยู่ในระดับใกล้เคียงกัน จากการวิจัยครั้งนี้ทำให้ได้ข้อสังเกตประการหนึ่งว่า การที่ผลลัพธ์ของนักเรียน โดยล้วนรวมอยู่ในระดับต่ำมาก คือ จำกัด

¹ จริยา สรรตันตี การศึกษาเปรียบเทียบผลของการสอนอ่านคำ โดยใช้สไลด์กับการสอนตามปกติของนักเรียนชั้นประถมปีที่ 1 86 หน้า

² ผลวิภา กมลพรวัฒนา การทดลองเพื่อศึกษาเปรียบเทียบการสอนอ่านภาษาไทย ชั้นประถมปีที่ 5 โดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะกับการสอนแบบเดิม 30 หน้า

จำนวนเด็กทั้งหมด 1401 ค่า มีคำว่า “นักเรียนภาษาการอ่าน” ได้ตีพิมพ์ 360 ค่า หรือร้อยละ 33.54 เท่านั้น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะคำที่ใช้ในแบบเรียนไม่มากเกินไป ดังนั้นจำนวนเด็กที่นำมาใช้ในแบบเรียนสำหรับเด็กชั้นนี้จึงไม่ควรมีมากเกินไป¹

บังอร ทองมุนตักตี้ ได้ศึกษาวิจัยเรื่องการเปรียบเทียบสัมฤทธิผลในการอ่านภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมปีที่หนึ่ง ระหว่างวิธีสังกัดแบบแยกอูกรับวิธีสังกัดตามตัวอักษร กลุ่มตัวอักษร ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2522 จากโรงเรียนประถมบางแคร จำนวน 39 คน เป็นกลุ่มทดลอง ใช้วิธีสอนการสังกัดแบบแยกอูกร แล้วนักเรียนจากโรงเรียนวัดนิมานารี จำนวน 72 คน เป็นกลุ่มควบคุม ใช้วิธีสอนการสังกัดตามตัวอักษร แล้วใช้แบบทดสอบวัดสัมฤทธิผลในการอ่านคำไปทดสอบ ผลปรากฏว่า นักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนแบบแยกอูกร มีสัมฤทธิผลการอ่านสูงกว่าแบบตัวอักษรซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติ²

บริษัท จันทร์ ໂຮງໝໍ ได้เปรียบเทียบสัมฤทธิผลทางการอ่านภาษาไทย โดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะ และไม่ใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 แผนกช่าง ก่อสร้างวิทยาลัยเทคโนโลยี โลจิสติกส์และอาชีวศึกษา วิทยาเขตเทคโนโลยีนนทบุรี ปีการศึกษา 2522 โดยทดลองสอนนักเรียนจำนวน 56 คน แบ่งเป็น กลุ่มทดลอง 27 คน กลุ่มควบคุม 29 คน ผลปรากฏว่า สัมฤทธิผลทางการอ่านภาษาไทย ของนักเรียนกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สัมฤทธิผลทางการอ่านของนักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนการทดลองกับหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และแตกต่างกันในทางเดิมชั้น และสัมฤทธิผลทางการอ่านของนักเรียนกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลองกับหลังการทดลอง

¹ บันทึก ยันดีโกเดศ และคนอื่น ๆ “ผลลัพธ์ในการอ่านคำของนักเรียนชั้นประถมปีที่ 1 จังหวัดตราด” การวิจัยทางการศึกษา 8 ; มิถุนายน 2521 หน้า 67 – 73

² บังอร ทองมุนตักตี้ การเปรียบเทียบสัมฤทธิผลในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างวิธีสังกัดแบบแยกอูกร กับวิธีสังกัดตามตัวอักษร 104 หน้า

แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และแตกต่างกันในทางเนื้อหา ^๑

อุไรลักษณ์ ชุมจิต ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบสัมฤทธิผลในการอ่านของนักเรียน ชั้นประถมปีที่ 1 ที่สอนโดยวิธีสะกดแบบแยกอูกรากับแบบเสียงไทย กับกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2522 จากโรงเรียนวัดราษฎร์ศรีทักษิรธรรม จำนวน 60 คน เป็นกลุ่มทดลอง ใช้วิธีสอนการสะกดแบบแยกอูก และนักเรียนจากโรงเรียนวัดสิริอุทกงค์ จำนวน 58 คน เป็นกลุ่มควบคุյง ใช้วิธีสอนการสะกดแบบเสียงไทย และใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการอ่านคำไปทดสอบ ผลปรากฏว่า กลุ่มทดลองมีผลลัพธ์ทางการอ่านสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01^๒

เจียมจิต หัวหมู ได้ศึกษาเรื่องการส่งเสริมความเข้าใจในการอ่านและความคงทันในการจำโดยวิธีนำเรื่องสามแบบ คือ แบบบทย่อที่มีใจความตรงกับเนื้อเรื่อง แบบบอกโครงเรื่องและแบบมีข้อหาดสอบถูกผิด กับกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดลาดหญ้า อําเภอเมือง จังหวัดกาญจนบุรี ปีการศึกษา 2522 จำนวน 45 คน แบ่งกลุ่มตัวอย่างเป็น 3 กลุ่ม กลุ่มละ 15 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่บันทึกจำนวน 15 เรื่อง และแบบทดสอบความเข้าใจในการอ่านบทความฉบับละ 15 ชื่อ รวมทั้งสิ้น 225 ชื่อ และได้ทดลอง วัดความคงทันในการจำหลังจากลิ้นสูญการเรียนผ่านไปแล้ว 1 สัปดาห์ ผลปรากฏว่า นักเรียนแต่ละกลุ่มที่อ่านบทความที่มีการนำไปรื่นเรื่องแต่ละแบบมีความเข้าใจในการอ่านพอ ๆ กัน สำหรับการนำเรื่องแบบบอกโครงเรื่อง ช่วยให้นักเรียนมีความคงทันในการจำสูงกว่าการนำเรื่องอีก 2 แบบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่ม มี

^๑ ปริยดา จันทร์ ใจ ภาร จันทร์ การเปรียบเทียบสัมฤทธิผลทางการอ่านภาษาไทย ได้ใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะ และไม่ใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 แผนกช่างก่อสร้าง วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา วิทยาเขตเทคโนโลยีคันนายาว 229 หน้า

^๒ อุไรลักษณ์ ชุมจิต การเปรียบเทียบสัมฤทธิผลในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมปีที่ 1 ที่สอนโดยวิธีสะกดแบบแยกอูกรากับแบบเสียงไทย 65 หน้า

ความเข้าใจในการอ่านกับความคงทันในการจำสิ่งพัสดุกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01¹

สูนิท ตั้งทวี ได้เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาไทย โดยการใช้และไม่ใช้บากเสริมทักษะ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 วิชาภาษาไทยในครุฑานสารคาม ปีการศึกษา 2526 โดยทดสอบนักเรียนห่างก่อสร้าง จำนวน 60 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 30 คน ผลปรากฏว่า นักเรียนกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมมีความสามารถพื้นฐานในการอ่านไม่แตกต่างกัน ความสามารถในการอ่านของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นักเรียนที่เรียนโดยใช้บากเสริมทักษะประกอบการสอน มีความสามารถในการอ่านสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยไม่ใช้บากเสริมทักษะประกอบการสอน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05²

สมจิตต์ ธนาคุณ ศึกษาเรื่องความก้าวหน้าในการอ่านออกเสียงการผันวรรณยุกต์ หลังการสอนช่องเสริม โดยใช้แบบฝึกของนักเรียนเพื่อภาษาเขมร ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จังหวัดสุรินทร์ กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2529 โรงเรียนท่าตูมประชาเสริมวิทย์ อำเภอท่าตูม จังหวัดสุรินทร์ ที่พูดภาษาเขมรเป็นภาษาถิ่นและเป็นนักเรียนที่กำลังแนะนำการทดลองการอ่านออกเสียงการผันวรรณยุกต์ ก่อนได้รับการสอนช่องเสริม โดยใช้แบบฝึกสอนช่องเสริมการอ่านออกเสียงการผันวรรณยุกต์ เมื่อจบบทเรียนแล้วจึงทดสอบหลังการสอนช่องเสริม โดยใช้แบบทดสอบชุดเดิม ผลการวิจัย พบว่า แผนการสอนโดยใช้แบบฝึกการอ่านออกเสียงการผันวรรณยุกต์ มีประสิทธิภาพ $96.24 / 88.00$ ผลสัมฤทธิ์ในการอ่านออกเสียงการผันวรรณยุกต์ก่อนและหลังการสอนช่องเสริมระหว่างนักเรียนหนูน้อย และนักเรียนชาย ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

¹ เจียมจิต หัวหาญ การส่งเสริมความเข้าใจในการอ่านและความคงทันในการจำโดยใช้วิธีนำเรื่องสามแบบ 221 หน้า

² สูนิท ตั้งทวี เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาไทยโดยใช้และไม่ใช้บากเสริมทักษะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 วิชาภาษาไทยในครุฑานสารคาม 161 หน้า

ทางสติต¹

อัทกรินทร์ อินหมิน ได้ศึกษาเรื่อง อิทธิพลของระดับความมีความหมายของคำและจำนวนพยางค์ที่มีต่อการอ่านคำให้ฟัง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2532 จากโรงเรียนประถมศึกษาในสังกัดสำนักงานประถมศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดปัตตานี จำนวน 280 คน แบ่งเป็นกลุ่มนักเรียนที่เรียนคำที่มีระดับความมีความหมายสูง 140 คน และกลุ่มนักเรียนที่เรียนคำที่มีระดับความมีความหมายต่ำ 140 คน ทำการทดลอง เป็นรายบุคคล และแต่ละคนเข้ารับการทดลอง เพียงครั้งเดียว โดยให้นักเรียนจากล้วนตัวคุณที่ดูดูหนึ่งในจำนวน 8 ชุด คือ สไลด์คำที่มีระดับความมีความหมายสูง 4 ชุด และสไลด์คำที่มีระดับความมีความหมายต่ำ 4 ชุด ให้นักเรียนอ่านคำโดยวิธีเรียน - ตอบวัดจากครั้งการเรียน ครั้งการเรียนละ 1 คะแนน โดยนับจากครั้งการเรียนแรกจนถึงครั้งการเรียนสุดท้าย ก่อนที่จะอ่านถูกหมด 3 ครั้ง ผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนที่อ่านคำให้ฟังที่มีระดับความมีความหมายสูง ใช้จำนวนครั้งในการเรียนน้อยกว่า นักเรียนที่อ่านคำที่มีระดับความมีความหมายต่ำ นักเรียนอ่านคำให้ฟังที่มีจำนวนพยางค์เป็นคำหนึ่งพยางค์และสามพยางค์ ใช้จำนวนครั้งการเรียนน้อยกว่าการอ่านคำคละพยางค์²

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า ตามที่กล่าวมาก้า้งหนา นี้ประโยชน์อย่างน้อยๆ คือ

1. ช่วยให้ผู้วิจัยมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับงานวิจัยเรื่องการอ่านในสักษณะต่างๆ เป็นอย่างดี

¹ สมจิตต์ ธนาคุณ ศึกษาเรื่องความก้าวหน้าในการอ่านออกเสียงการผันวรรณยุกต์หลังการลองซ้อมเสริมโดยใช้แบบฝึก ของนักเรียนที่พูดภาษาเขมร ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 จังหวัดสุรินทร์ 89 หน้า

² อัทกรินทร์ อินหมิน "อิทธิพลของระดับความมีความหมายของคำและจำนวนพยางค์ที่มีต่อการอ่านคำให้ฟัง" รวมบทคัดย่อวิทยานิพนธ์ 2527-2532 สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ หน้า 50-51

2. ช่วยให้ผู้วิจัยได้รับความรู้ความคิดจากเอกสารเหล่านี้ มาใช้ประโยชน์ในการกำหนดหัวข้อเรื่องเพื่อการศึกษาวิจัยในครั้งนี้
3. ช่วยให้ผู้วิจัยมองเห็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และการจัดสร้างเครื่องมือเพื่อคำนึงการวิจัยทดลอง
4. ผู้วิจัยได้อาศัยความรู้จากเอกสารเหล่านี้ มาเป็นแบบอย่างในการดำเนินการทดลองวิจัย เพื่อการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้

